Sfântul cuvios Iosif, imnograful (scriitorul de cântări)

(4 aprilie)

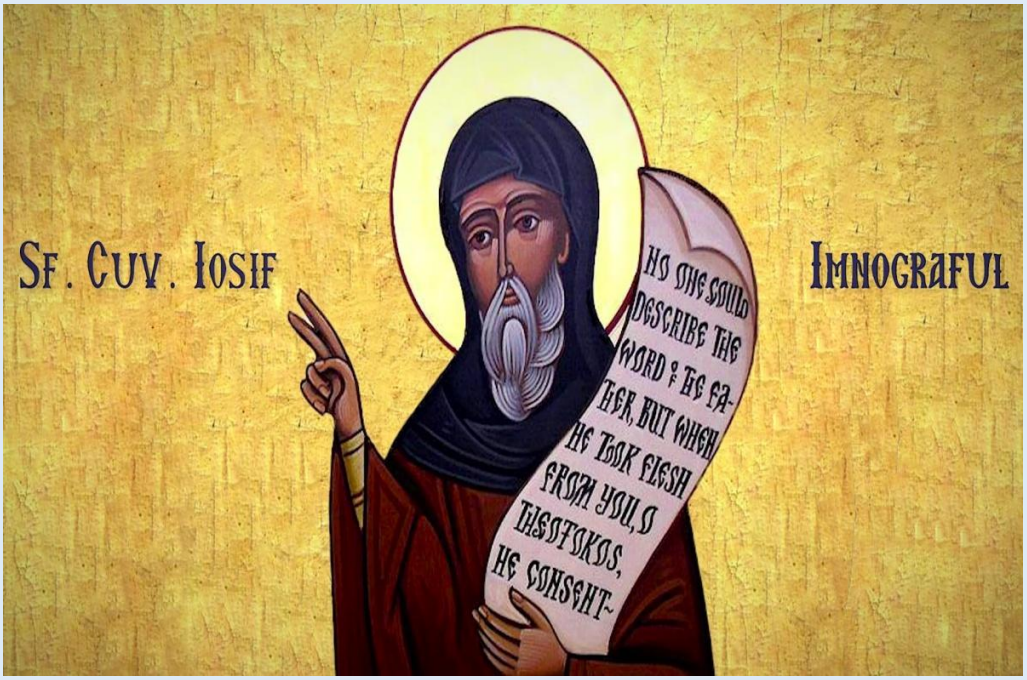

Cel întru Sfinți părintele nostru Iosif, imnograful (sau scriitorul de cântări) a fost un monah din secolul al IX-lea, mare apărător al cinstirii icoanelor în perioada iconoclastă. Este cunoscut ca prolific scriitor de cântări bisericești, așa cum se vede din Octoih. Prăznuirea sa în Biserica Ortodoxă se face pe 3 aprilie în tradiția greacă și pe 4 aprilie în cea slavă și românească.

Index

În această lună (aprilie), ziua a patra - Prea cuviosul părintele nostru Iosif, scriitorul de cântări şi cuviosul părintele nostru Gheorghe cel din Maleo (Minei) 3

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Iosif, imnograful 20

Imnografie 28

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului Iosif, scriitorul de cântări şi făcătorul de canoane 29

Sfântul Iosif, scriitorul de cântări (imnograful) - drumul spre sfințenie 40

Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Iosif, scriitorul de cântări 42

Sinaxar din Minei 47

Sinaxar - Cuviosul Iosif imnograful 50
Arhid. Ştefan Sfarghie – Sinaxar - Sfântul cuvios Iosif (†886) 53
Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Iosif, imnograful; Sfinții cuvioși Gheorghe de la Maleon şi Zosima 54
Proloage - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Iosif, scriitorul de cântări (883) 57
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida (4 aprilie) 63
Pomenirea Sfântului prea cuviosului părintelui nostru Iosif, scriitorul de cântări 63
Pomenirea Sfintei muceniţe Fervuta, a surorii ei văduve şi a slujnicei lor 64
Pomenirea Sfântului cuvios Zosima din Palestina 65
Pomenirea Sfântului cuvios mucenic Nichita 65
Orthodoxwiki - Iosif, imnograful 72
Icoane 75

În această lună (aprilie), ziua a patra - Prea cuviosul părintele nostru Iosif, scriitorul de cântări şi cuviosul părintele nostru Gheorghe cel din Maleo (Minei)

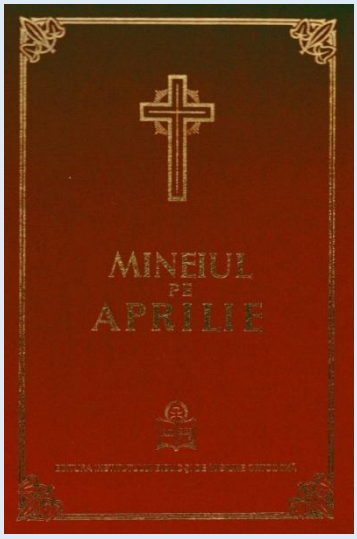

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihirile** Triodului şi ale Sfinţilor, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Pe umeri luând Crucea, te-ai răstignit lumii, şi ai urmat cărărilor, Celui ce din nefiinţă toate le-a zidit, Cuvântului lui Dumnezeu. Iar dragostea cea lumească şi toată patima ai lepădat, de unde şi strălucind cu bunătăţile prin fapte dumnezeieşti, ai câştigat moştenirea cea veşnică, părinte Iosif.

Arătatu-te-ai trâmbiţă tăinuitoare, deşteptând pe toţi către cântarea cea duhovnicească, şi organ mişcat de Dumnezeu, lăudând pe cetele cele dumnezeieşti, şi mărind pe toţi Sfinţii, şi propovăduind biruinţele lor. Căci tu din izvoarele cele mântuitoare ai scos adâncimea cuvintelor celor ce adapă locaşul lui Dumnezeu.

Vistierie bunătăţilor te-ai arătat, şi aprinzându-te de dragoste, pe toţi cei ce bine au plăcut lui Dumnezeu în viaţă, ai aflat, cântând cântări sfinţite şi cu credinţă ase-

mănându-te acestora prin dumnezeiască îndreptare. Cărora făcându-te părtaş prin chipul cel dumnezeiesc, te-ai arătat şi împreună părtaş dulceţii.

Alte **Stihiri** ale Sfântului Gheorghe, glas şi Podobie aceiaşi:

Cu tot sufletul fiind plecat fierbinte, şi împreunat cu Dumnezeu Atotvăzătorul, ai lucrat roduri dumnezeieşti ale Duhului: Liniştea, înfrânarea, dragostea, nădejdea şi îndelungă răbdarea şi blândeţea, arătând cu mare cuviinţă credinţa şi bunătatea, ca pe o călătorie către calea cea de sus, părinte Gheorghe.

Darul Duhului sălăşluindu-se întru tine, ca într-un prea curat şi blând, te-a împodobit cu tot felul de bunătăţi, şi te-a luminat cu multe feluri de daruri, părinte. Pentru aceea te-a şi arătat holdă lui Hristos cu purtarea de nume, ca unul ce ai arăt înţelepţeşte brazdele cugetului tău, vrednicule de fericire Gheorghe.

Bucurându-te de nădejdea bunătăţilor celor viitoare, prea lesne ai suferit ostenelile, întinzându-te cu osârdie la cele viitoare, şi uitând cele trecătoare, prea înţelepte, până ce ai ajuns la sfârşitul cel fericit de Dumnezeu purtătorule, plin de zile, plin de fapte bune, şi ai dobândit dumnezeiasca fericire, cuvioase Gheorghe.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Bucură-te, scaunul cel adevărat al lui Dumnezeu, şi tronul Împăratului. Bucură-te, sicriul vieţii; bucură-te, izvor nedeşertat al sfinţeniei, vas de mir al Duhului, desfătarea Raiului; bucură-te, îndulcirea cea tainică a sufletelor; bucură-te, bucuria cuvioşilor. Bucură-te, veselia tuturor, celor ce aleargă către tine, Mireasă a lui Dumnezeu.

A Crucii, a Născătoarei

Cu plângeri tânguindu-se, şi cu amare lacrimi udându-şi obrazul Mieluşeaua cea prea curată, se uita la Cruce, şi întinzându-şi mâinile striga: Fiul meu, unde mă voi duce acum? Pe cine voi chema Fiu; vai mie! Cum am rămas singură, Fiul meu! Lumina mi s-a întunecat, spintecaţi-vă cele dinlăuntrul meu, şi vă rupeţi!

La Utrenie

Canoanele - două ale sfinţilor şi Tripesneţul Triodului după rânduirea Postului;

Canonul Sfântului Iosif

Cântarea 1-a, glasul al 2-lea

Irmos: Veniţi noroadelor să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, celui ce a despărţit marea, şi a trecut pe poporul, pe care l-a mântuit din robia egiptenilor, că S-a prea slăvit.

Pe Iosif, scriitorul de cântări cu cântări să-l cinstim, cei ce cântăm cântările lui cele izvorâtoare de miere, ca pe unul ce de la cântări, la cântările cele veşnice s-a mutat.

Precum propovăduirea proorocilor şi a apostolilor a luminat tot pământul, asemenea şi cântarea gurii tale a ridicat lumea spre slava Dumnezeului tuturor.

Din pruncie dându-te lui Hristos întru înfrânare ai petrecut Iosife, de unde te-ai şi îmbogăţit cu darurile cele dumnezeieşti, cu nădejdea şi cu dragostea, şi cu curata credinţă.

A Născătoarei

Cuvântul cel proorocesc odinioară te-a propovăduit pe tine uşă dumnezeiască şi munte sfânt, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, podoaba dumnezeieştilor pătimitori.

Alt Canon, al Sfântului Gheorghe

Cântarea 1-a, glasul al 2-lea

Irmos: Veniţi noroadelor să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, celui ce a despărţit marea, şi a trecut pe poporul, pe care l-a mântuit din robia egiptenilor, că S-a prea slăvit.

Fiind luminat cu lumina dumnezeieştii Stăpâniri celei în trei Lumini cuvioase, ai părăsit lumea, şi întunericul patimilor, şi cu viaţa prea luminată te-ai încuviinţat, părinte.

Cu purtarea de grijă a lui Dumnezeu povăţuindu-te Gheorghe, ai umblat pe cărarea, care duce către Cer, având ajutor pe însuşi Făcătorul de bine, şi prea înduratul Dumnezeu.

Slavă...

Arătat ocârmuindu-te de Dumnezeu, şi luminându-te cu darul punerii de fii, ai petrecut părinte vieţuirea cu cuviinţă şi cu dreptate.

Şi acum..., a Născătoarei

Având-te pe tine întărire şi folositoare noi, cei ce te mărturisim Născătoare de Dumnezeu curată, ne mântuim de întreite valurile vieţii, Fecioară cu totul fără prihană.

Canonul Sfântului Iosif

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi întru Tine Doamne, cela ce prin lemn ai omorât păcatul, şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, celor ce Te lăudăm pe Tine.

Cu iubirea curăţiei ai îmblânzit pe Dumnezeu, ca să-ţi dea ție ajutor, şi aflând pe părinţii tăi, ţi-ai dobândit nădejdea ta, părinte.

Arătând cunoştinţa dragostei celei adevărate, şi casă, şi lucrare, şi înţelepciune, care ți s-a dat ție de la Dumnezeu, ca un Iov ai deschis uşa tuturor.

Ca un Iosif cel viteaz odinioară în Egipt prins fiind de mâinile barbarilor, ţi-ai păzit darul cu credinţă şi cu smerenie prea bogate.

A Născătoarei

Rai înfrumuseţat având în mijloc pomul nestricăciunii, pe Iisus Hristos Domnul, te-ai arătat Fecioară, pentru aceasta te fericim.

Alt Canon, al Sfântului Gheorghe

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi întru Tine...

Bucurându-te tu, ai umblat neabătut pe calea vieţii, care trece către veacul cel fără de margine, şi te-ai sălăşluit în locaşurile cele veşnice, prea fericite Gheorghe.

Viaţa ta a fost luminată, cuvântul tău s-a arătat îndulcit cu sare întru Dumnezeiescul Duh, Gheorghe, dumnezeiască răsărire a dumnezeieştii holde.

Slavă...

Ca unul ce te-ai învrednicit a fi fiu lui Dumnezeu prin Botez, ai moştenit averea cea părintească prin curăţirea vieţii, prea fericite.

Şi acum..., a Născătoarei

Fii întărire, scăpare şi acoperământ, celor ce cu credinţă aleargă la tine Născătoare de Dumnezeu Fecioară, şi te vestesc pe tine, Maica lui Dumnezeu.

Irmosul: Întăreşte-ne pe noi întru Tine Doamne, Cela ce prin lemn ai omorât păcatul, şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, celor ce Te lăudăm pe Tine.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Arătatu-te-ai blând şi smerit şi liniştit, păzind şi împlinind cuvintele cele dumnezeieşti ale Stăpânului tău, care S-a uitat spre tine părinte, şi în locaşul cel de sus te-a sălăşluit.

Slavă...,

Altă **Sedealnă**, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Dorit-ai de Hristos cel prea frumos, şi ai urât patimile trupului, îngereşte vieţuind pe pământ Gheorghe; pentru aceasta prăznuim sfântă adormirea ta şi îmbrăţişăm sicriul moaştelor tale, din care izvorăşti tămăduiri nouă, celor ce cu dragoste te cinstim pe tine, părinte.

Şi acum..., a Născătoarei

Când a venit spre tine Născătoare de Dumnezeu, glasul cel curat, atuncea cele cereşti cu frică se veseleau, şi cele pământeşti cu dragoste se bucurau; căci un

praznic s-a făcut la amândouă părţile, când a izbăvit de moarte pe cel întâi zidit. Pentru aceasta împreună cu îngerul strigăm ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de dar.

A Crucii, a Născătoarei

Cea neispitită de nuntă, curata şi Maica Ta Hristoase, văzându-Te pe Tine mort spânzurând pe lemn, ca o Maică tânguindu-se a grăit: Ce Ţi-a răsplătit Ţie norodul cel fărădelege şi nemulţumitor al iudeilor, care cu multe şi mari darurile Tale, Fiul meu, s-a desfătat ? Însă laud pogorârea Ta cea dumnezeiască.

Canonul Sfântului Iosif

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne auzul rânduielii Tale, şi Te-am proslăvit pe Tine, Unule Iubitorule de oameni.

Socotinţa cea gânditoare şi îndreptarea cea cu hotar a călugărilor te-a arătat pe tine Hristos, prea cuvioase părinte.

Arătat-ai viaţa ta ca un pod al smereniei, cel ce trece către viaţa cea adevărată, de Dumnezeu înţelepţite Iosife.

Întâmpinându-te te-a fericit pe tine Stăpânul, părinte, ca pe unul ce dai la vreme măsura grâului Cuvântului.

A Născătoarei

Strălucit-ai Doamne lumină, celor ce sunt în noapte şi întru întunericul greşelilor, purtându-Te în pântecele prea curatei Fecioare.

Alt Canon, al Sfântului Gheorghe

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne auzul rânduielii Tale, şi Te-am proslăvit pe Tine, Unule Iubitorule de oameni.

Fiind împodobit cu frumuseţile bunătăţii, şi cu obiceiuri luminate, ai zburat către Dumnezeu, fericite Gheorghe.

Părăsit-ai tulburarea celor trecătoare ale pământului, apucându-te de liniştea vieţii celei iubitoare de Dumnezeu, cuvioase Gheorghe.

Pâraiele fărădelegii n-au putut să tulbure sufletul tău, pentru că te-a adăpat pe tine pârâul desfătării cereşti.

Slavă...

Luând aminte totdeauna de dumnezeiască cugetare, prea înţelepte, ai lepădat cugetările cele nestatornice, părinte Gheorghe.

Şi acum..., a Născătoarei

Binecuvântăm prea curată, pe Cel ce S-a întrupat din pântecele tău, şi pe tine bine te cuvântăm, ca pe o Maică a lui Dumnezeu.

Canonul Sfântului Iosif

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină şi Făcătorul veacurilor Doamne, întru lumina poruncilor Tale povăţuieşte-ne pe noi, că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Fiind pe pământ, cu credinţă ai lăudat pe Sfinţi prea cuvioase, care împreună acum auzind cântări, te bucuri, neîncetat lăudând pe Domnul, înţelepte.

Trăgând pe toţi către pocăinţă şi către mărturisire, pururea ai adus lui Dumnezeu rugăciuni, ca să câştige iertare.

Toată viaţa ta petrecându-o întru lucrurile cele sfinte, ca un neguţător adevărat ai adunat ţie Cuvinte, şi fapte ca o piatră de mult preţ.

A Născătoarei

De ispite şi de viforul cugetelor, şi de toată mânia, şi de tot păcatul, de foamete, şi de pierzare, şi de munca cea veşnică mântuieşte-ne pe noi, prea curată Fecioară.

Alt Canon, al Sfântului Gheorghe

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină şi Făcătorul veacurilor Doamne, întru lumina poruncilor Tale povăţuieşte-ne pe noi, că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Viaţă şi fericire nemuritoare ai dobândit părinte înţelepte, săvârşind dumnezeieştile suişuri, fiind întărit cu nădejdea şi cu credinţa cea bună, prea fericite.

Fiind împodobit cu smerenia lui Hristos, cuvioase, arătat te-ai înălţat către bunătate înaltă, Gheorghe de Dumnezeu cugetătorule, făcându-te holdă ariei celei dumnezeieşti.

Slavă...

Prin înfrânare desăvârşit ai arătat topirea trupului, şi ai câştigat inimă curată, prin care te-ai învrednicit a vedea pe cel nevăzut de toţi, părinte Gheorghe.

Şi acum..., a Născătoarei

Taina cea mai presus de minte a naşterii tale, cu adevărat este nepriceputǎ şi neînţeleasă de tot omul, Fecioară Stăpână; căci ne-ai născut nouă pe Cel ce cu adevărat este Dumnezeu.

Canonul Sfântului Iosif

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Pe mulţimea cea împestrită a cântărilor tale ca spre o temelie luminat strălucindu-se Biserica lui Hristos, goneşte dormitarea cea pierzătoare de suflet.

Cuvintele tale ca un burete s-au arătat celor scârbiţi cu sufletul şi cu duhul, curăţind toată întristarea.

Celor însetoşaţi de Cuvântul cel mântuitor, şi îngrăşaţi cu desfătările cele trupeşti, îndoită tămăduire fără zavistie ai dăruit, prea cuvioase Iosif.

A Născătoarei

Pe mine cel rătăcit în calea vieţii, şi căzut în calea păcatelor, îndreptează-mă, Stăpână, în cărarea pocăinţei.

Alt Canon, al Sfântului Gheorghe

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor...

Arătat fiind întărit cu ajutorul Duhului Sfânt, te-ai arătat fierbinte izgonitor vicleniei duhurilor, pururea pomenite fericite Gheorghe.

Fiind împodobit cu înălţările nepătimirii, te-ai îmbrăcat luminat cu haina curăţiei Gheorghe, liniştind tulburarea patimilor.

Slavă...

Prin sabia cea de văpaie ai trecut înţelepte şi te-ai învrednicit desfătării Raiului, fiind îmbrăcat cu arma Crucii cea nesfărâmată, părinte Gheorghe.

Şi acum..., a Născătoarei

La tine mi-am pus nădejdile slăvirii mele, Maică pururea Fecioară, şi pe tine te pun înainte folositoare vieţii întărită şi nemişcată.

Irmosul: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Cel ce eşti ca un izvor nedeşertat al pocăinţei, şi dătător mângâierii celei fără de sfârşit, şi adâncime umilinţei Iosife, dă-ne nouă lacrimile pocăinţei celei dumnezeieşti, prin care plângând aici, să dobândim mângâiere de la Dumnezeu, cerşind ajutorul tău sfinte.

Sinaxar

În această lună, în ziua a patra, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Iosif, scriitorul de cântări.

Stih: Tu părinte ai fost Dumnezeului celui Viu, dumnezeiesc lăudător,
Iar eu sunt al tău după moarte nou cântător.
Pe Iosif cu cântări să-l cinstim în a patra zi a lui aprilie,
Pe cel ce cu facerile sale a pricinuit Bisericii veselie.

Preacuviosul acesta Iosif a fost din Eparhia Siciliei, din părinţi anume Plotinu şi Agata. Era bine credincios şi blând la obicei, şi îndeletnicindu-se pururea spre deprinderea dumnezeieştilor Scripturi.

Încăpând patria lui în mâinile agarenilor, a mers cu maica sa şi cu fraţii săi la Pelopones, şi de acolo la Tesalonic, unde se şi călugări, şi intră în duhovniceştile nevoinţe. Patul lui era pământul, aşternutul lui o piele, iar haina lui proastă şi sărăcăcioasă, hrana lui puţină pâine, şi băutura apă. Sta în picioare toată noaptea la rugăciune şi cu îngenunchere.

Totdeauna cântări avea în rostul său, lucrul mâinilor sale era frumoasa scrisoare, iar când părăsea scrisoarea, avea citirea dumnezeieştilor Scripturi. Dintru acestea se făcu aşa de blând şi de înţelept, plecat, fără de răutate, întreg la minte, şi câte urmează acestora.

Având o bogăţie ca aceasta de fapte bune, se hirotoni preot şi în scurtă vreme se duse la Constantinopol cu Sfântul Grigorie Decapolitul, cu care s-a închis în biserica Sfântului mucenic Antipa, veselindu-se în grele petreceri, şi în căile vieţii pustniceşti.

Iar de vreme ce răsări eresul cel hulitor de Hristos, al luptătorilor de icoane, fericitul acesta încă purcese să meargă la Roma, rugat fiind de oarecari, şi aflându-l corăbiile barbarilor, îl duseră legat la Crit, şi băgându-l în închisoare, învăţa pe toţi calea mântuirii, şi a mântuit pe mulţi din mâinile diavolului, unde arătându-i-se oarecare om cu sfinţită cuviinţă de la Mira Lichiei, îi zise: aici sunt, ci primeşte această cărticică, şi el luând-o citea şi cânta acestea: Grăbeşte îndurate, şi sârguieşte ca un milostiv spre ajutorul nostru, că poţi voind. Şi această cântare, o minune! Se făcu dimineaţa lucru aievea. Căci atuncea murind Teofil, începătorul eresului îşi luă iarăşi biserica lui Hristos podoaba şi buna cuviinţă a cinstitelor icoane.

Pentru aceasta atuncea şi cinstitul acesta Iosif slobozindu-se de la închisoarea Critului, se duse la Constantinopol, şi dobândind de la oarecine o parte din sfintele moaşte ale Sfântului apostol Bartolomeu, făcu şi o biserică în numele apostolului, împreună cu cinstitul Grigorie.

Pentru aceasta aflându-se în grijă şi în gândire multă, a-i împodobi praznicul cu cântări cuvioase şi tropare, se ruga cu lacrimi şi cu suspinuri, ca să dobândească ceea ce dorea, pe care a şi dobândit-o.

Căci văzu un om înfricoşat cu chip apostolesc, care ridică Sfânta Evanghelie de pe sfinţita masă, şi o puse pe pieptul lui, şi apoi îl binecuvântă. Aceasta era începătura dumnezeiescului dar, căci de atuncea şi în urmă fără de trudă şi prea lesne alcătuia sfinţitele cântări, şi le da celor ce cereau, cum socoteau unii cum că nu le scoate de la sine, ci le învaţă întâi de la alţii, apoi le zice de rost, şi aşa le dă celor ce le pofteau.

Dar nu era aşa pricina, precum aceia socoteau amăgindu-se, ci era dat din dumnezeiescul dar a le izvodi. Drept aceea era de gurile tuturor lăudat, şi de toţi dorit şi iubit, nu numai de cei proşti şi de boieri, ci chiar şi de împăraţii cei de atuncea.

Şi fu osândit la izgonire de Varda Kesarul, moşul împăratului Mihail, de vreme ce-l mustrase sfântul. Şi iarăşi numaidecât chemat din izgonire, îşi luă pe seama lui paza sfintelor vase ale Sfintei Biserici a lui Dumnezeu, fiind patriarh minunatul Ignatie, după a cărui adormire fu primit şi cinstit de înţeleptul Fotie, că acesta a fost patriarh după Ignatie. Şi nevoindu-se pentru dreapta credinţă, fu izgonit la Cherson. Iar după moartea lui Varda liberându-se de acolo de Teodora împărăteasa, care a întărit Ortodoxia, şi făcând laude multor sfinţi, a răposat, şi s-au îngropat cinstitele lui moaşte la mănăstirea unde şi acum se află.

Deci Dumnezeu vrând să arate oamenilor cinstea ce o a luat după moarte Sfântul acesta Iosif, a iconomisit un chip ca acesta: Oarecine având un rob trebuitor, care fugindu-i, merse la Sfântul Teodor Tiron, cel numit Fanerot, de-l rugă ca să-i arate robul şi aflându-se la biserică trei zile şi trei nopţi, şi neînţelegând nimic, se mâhni, şi vru să se ducă. Însă fiind la Utrenie, şi citindu-se cuvântul de folosinţă sufletească, a adormit puţin, şi văzu pe mucenicul, unde-i zise: Pentru ce te-ai mâhnit o omule ? Să ştii că astă noapte a răposat poetul Iosif, şi fu cinstit de noi de toţi Sfinţii, pe care ne-a cinstit sfântul lui suflet. Şi acum dară am venit să-ţi spun, du-te în cutare loc, că-ţi vei găsi robul, pe care-l cauţi.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Gheorghe din Maleo.

Stih: Gheorghe cu bucurie sufletul şi-a dat,
Lucrătorului de suflete săditorului trupurilor cu adevărat.
S-a ridicat întru a patra zi a lui aprilie.
La înălţimea cerului Gheorghe.

Tot în această zi, Sfânta muceniță Fervuta şi fiica ei, şi cu însoţitoarele ei.

Stih: Singură mă plăzmuieşti Hristoase îndoitule cu firea,
Dar mă ai pe mine Fervuta îndoită prin fierăstruire.
Două adevărate roabe ale Stăpânului Dumnezeu,
Sluga şi stăpâna au fost tăiate de fierăstrău.

Acestea au fost pe vreme lui Savorie împăratul persan, surori fiind Sfântului Simeon episcopului, care a suferit mucenicia în Persia, împreună cu alţi o mie. Şi fiindcă împărăteasa pătimea de oarecare boală, au fost clevetite acestea, că fac doctorii otrăvitoare.

Deci prinse fiind, s-au înfăţişat la arhimagul, şi dezvinovăţindu-se de prihana pusă asupra lor, spuneau că sunt creştine, şi că nu este iertat creştinilor, a face asemenea otrăvitoare lucruri.

Deci primind acum ele îndoită vinovăţie adăugându-se pe lângă otravă şi pricina credinţei, li s-a dat hotărâre de moarte; şi fiind întinse şi legate de pari, de grumazi şi de picioare, au fost tăiate în două cu fierăstrăul, şi bucăţile lor, fiind spânzurate pe lemne; trecând pe acolo împărăteasa, şi-a luat vindecare, căci aşa zisese pârâţii, că întru alt chip nu se poate vindeca, dacă nu va trece printre trupurile cele moarte ale sfintelor femei.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Puplie.

Stih: În ceruri Puplie plata îţi este mare,
Unde suindu-te, bucură-te şi fă strigare.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Platon egumenul mănăstirii Studiţilor.

Stih: Platon prea bună plăzmuire s-a plăsmuit,
Amestecându-se străină amestecare, cu Dumnezeu cel ce l-a zidit.

Tot în această zi, trei Sfinţi prea cuvioşi: Teona, Simeon şi Forvin, care cu pace s-au săvârşit.

Stih: Trei suflete neîntinate fiind primind,
Tron al dumnezeieştilor suflete celor neîntinate sunt.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Zosima, care a îngropat pe Sfânta Maria Egipteanca.

Stih: Mai înainte Zosima pe Maria în viaţă întâmpinând,
Iar acum amândoi unit sunt vieţuind.

Tot în această zi, cuviosul Teona care a sihăstrit în Mânăstirea Pantocratorului, iar mai în urmă s-a făcut episcop Tesalonicului cu pace s-a săvârşit.

Stih: Teona proiestoşia cea de jos lăsând,
Înaintea Proestosului tuturor acum se află stând.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul Sfântului Iosif

Cântarea a 7-a

Irmos: Ritori prea învăţaţi s-au arătat tinerii oarecând; că din suflet cuprins de Dumnezeu teologhisind cu buzele au cântat: Dumnezeul cel mai presus de dumnezei al Părinţilor şi al nostru bine eşti cuvântat.

Şi după somnul morţii te-ai silit a nu avea închişi ochii tăi cei sufleteşti, căci cânţi cântări cu cei ce cântă: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Fericind cu osârdie cetele mucenicilor celor nenumăraţi ai primit cununa muceniciei părinte, şi neîncetat împreună cu dânşii cânţi: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Ca o tămăduire păcatelor celor mari, pe mărturisire ai pus înţelepte, celor ce cântă cântările tale: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

A Născătoarei

Sufletul cel cumplit întunecat cu călcările cele viclene cu razele cele curate ale luminii tale îndreptează-l către lumină, ca una ce eşti uşa Luminii, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ca cu cântări să te slăvesc pe tine.

Alt Canon, al Sfântului Gheorghe

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipul cel de aur din câmpul Deira fiind cinstit, cei trei tineri au nesocotit porunca cea fără de Dumnezeu şi fiind aruncaţi în mijlocul focului, răcorindu-se, au cântat: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Întărindu-ţi-se chipul cu puterea lui Hristos, părinte Gheorghe, cu tăria lui ai izgonit cetele celor ce te urau, punând împotriva lor Crucea, cu care fiind păzit, cântai: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Fericit eşti, şi bine-ţi va fi acum prea fericite Gheorghe, că ai luat răsplătirea ostenelilor, şi a trudelor tale, şi împreună cu îngerii strigi Domnului: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Locaş luminat te-ai făcut lui Dumnezeu, părinte Gheorghe, arătându-te scaun simţirii şi înţelegerii, plin de sfinţenie, strălucind cu credinţa şi cu sarul, şi strigând: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., a Născătoarei

Sfeşnic Luminii şi nor luminos, şi loc de sfinţenie te-ai arătat, ceea ce eşti neispitită de nuntă; căci negrăit ai primit pe Cuvântul cel sfânt al Sfinţilor pe care lăudându-L strigăm ţie: Bine eşti cuvântată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup.

Canonul Sfântului Iosif

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc, oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit cu dumnezeiasca poruncă, pe caldei arzând şi răcorind pe credincioşi, care cântau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Socotind cu adevărat viaţa aceasta ca o umbră trecătoare, te-ai nevoit a câştiga viaţa cea nestricăcioasă. Pentru aceasta ai zidit multe mănăstiri cinstite, spre mântuirea sufletelor.

Având dreptate către cei blânzi, şi către cei săraci cu Duhul, multă înmulţire ai arătat, ca nu numai pe tine însuţi să te întăreşti a sluji Ziditorului, ci şi pe toţi cei ce te priveau pe tine.

Nerăutatea ta şi vărsarea dragostei tale, de trei ori fericite, a arătat chipul lui Hristos cel Iubitor de oameni către care neîncetat strigai: Să-L înălţăm întru toţi vecii.

A Născătoarei

O, înfricoşată taină! O, auzire înspăimântată! Cum a născut Fecioara, cu unirea cea negrăită, pe Cuvântul cel ce S-a asemănat nouă, rămânând precum şi înaintea naşterii curată în veci.

Alt Canon, al Sfântului Gheorghe

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu cel ce S-a...

Mutatu-te-ai către viaţă nestricată, şi către desfătarea cea neveştejită, către slava cea veşnică, şi către lumina cea neînserată părinte că te-ai arătat holdă lui Dumnezeu pe care Îl prea înălţăm întru toţi vecii.

Ca un rob lui Hristos, ca un slujitor şi ispravnic tainelor Lui, te-ai făcut povăţuitor nerătăcit, tămăduind patimile sufletelor şi al trupurilor, cuvioase Gheorghe.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Roadă plină de nevoinţe te-ai adus în aria lui Hristos, părinte, şi ca un strugur copt punându-te în linurile cele cereşti, ne izvorăşti vin de umilinţă nouă, celor ce te cinstim, prea fericite.

Şi acum..., a Născătoarei

Rodul pântecelui tău mi s-a arătat mie pricină de viaţă nestricată, şi de desfătare veşnică, prea curată Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceea bucurându-mă strig ție, glasul Arhanghelului: Bucură-te, Fecioară !

Irmosul:
Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc, la tinerii evreieşti, şi văpaia întru răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Canonul Sfântului Iosif

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară negrăit întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Ca pe nişte lespezi scriind în sufletul tău cel curat chipurile bunătăţilor prin lucrare, ai dat tuturor Sfinţilor, aducând îndoită cântare bunătăţilor din fapte, şi din laudă vrednică de primire.

Cetele cele îngereşti, adunarea apostolilor, Născătoare de Dumnezeu, împreună cu Botezătorul, proorocii, preoţii, şi oştile mucenicilor împreună cu pustnicii, cu cuvioase laude te încuviinţează pe tine, Iosife.

Nu înceta aţi aduce aminte de turma ta cea cuvântătoare, ci precum fiind viu, înţelepte, ai fost apărător, aşa fii şi acum dând viaţa cea nestricăcioasă şi curăţind de patimile cele trupeşti şi sufleteşti prin rugăciunile tale cele către Hristos, părinte Iosif.

A Născătoarei

Nu înceta Fecioară rugând pentru noi pe Fiul tău, pe Dumnezeu cel Iubitor de oameni, că pe tine te-am câştigat nădejde, şi cu apărarea ta ne izbăvim din nevoi şi din patimi, de greşeli şi de dureri, cei ce cu credinţă te slăvim.

Alt Canon, al Sfântului Gheorghe

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul...

Fiind întărit cu credinţa şi îngrădit adevărat cu puterea lui Hristos, prea fericite, ai scăpat de laţurile dracilor, şi fugind de toate năpădirile şi măiestriile lor, ai stătut înaintea Stăpânului tuturor, veselindu-te Gheorghe.

Toată dorirea ta părinte, mutându-o către Dumnezeu şi îndulcindu-te de dumnezeiasca frumuseţe de care toată firea doreşte, te-ai împodobit pe sineţi cu privirea şi cu fapta, şi cu viaţa prea luminată. Pentru aceea te fericim, părinte.

Slavă...

Nu înceta părinte a te ruga neîncetat lui Hristos pentru noi, cei ce cu credinţă săvârşim pomenirea ta ca să ne mântuim de întreite valuri ale supărărilor şi de furtună, de primejdii şi de patimi, rugându-te ca să dea lumii pace.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe Cuvântul, Cel ce era mai înainte fără de trup ca un Dumnezeu, din Dumnezeu, singură L-ai născut întrupat spre înnoirea şi mântuirea tuturor oamenilor. Drept aceea toţi credincioşii cu laude te slăvim prea lăudată Fecioară.

Irmosul: Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară negrăit întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Luminânda glasului de 3 ori. Cealaltă slujbă a Utreniei după rânduiala postului şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Iosif, imnograful

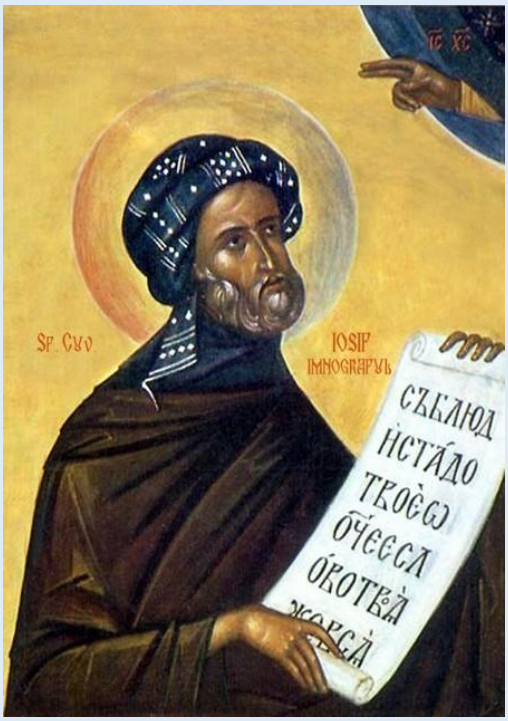

Troparul Sfântului cuvios Iosif imnograful, glasul al 8-lea: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Iosif, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfântului cuvios Iosif imnograful, glasul 1: Locuitor pustiului, înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Iosif. Cu postul, cu privegherea şi prin rugăciune primind daruri cereşti, tămăduieşti pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Cântarea 1

Irmos: Veniţi popoarelor să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, celui ce a despărţit marea şi a trecut prin ea pe poporul pe care l-a scos din robia egiptenilor, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Sfântul Iosif scriitorul de cântări cu cântări să-l cinstim, cei ce cântăm cântările lui cele izvorâtoare de miere, ca pe unul ce de la cântări, la cântările cele veşnice s-a mutat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Precum propovăduirea proorocilor şi a apostolilor a luminat tot pământul, asemenea şi cântarea gurii tale a ridicat lumea spre Slava Dumnezeului tuturor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din pruncie dându-te lui Hristos, întru înfrânare ai petrecut prea cuvioase părinte Iosif, de unde te-ai şi îmbogăţit cu darurile cele dumnezeieşti, cu nădejdea şi cu dragostea şi cu credinţă curată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cuvântul cel proorocesc odinioară te-a propovăduit pe tine uşă dumnezeiască şi munte sfânt, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, podoaba dumnezeieştilor pătimitori.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, cel ce prin Lemn ai omorât păcatul; şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, ale celor ce Te lăudăm pe Tine.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu iubirea curăţiei ai îmbunat pe Dumnezeu, ca să-ţi dea ţie ajutor şi aflând pe părinţii tăi, ţi-ai dobândit nădejdea ta, părinte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătând cunoştinţa dragostei celei adevărate şi casă şi lucrare şi înţelepciune, care ţi s-a dat ţie de la Dumnezeu, ca un Iov ai deschis uşa casei tuturor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un drept Iosif cel viteaz odinioară în Egipt prins fiind de mâinile barbarilor, ţi-ai păzit darul cu credinţă şi cu smerenie, prea bogatule.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Rai înfrumuseţat având în mijloc Pomul nestricăciunii, pe Iisus Hristos Domnul, te-ai arătat Fecioară; pentru aceasta te fericim.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, auzul rânduielii Tale şi Te-am prea slăvit pe Tine, Unule Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Hristos te-a arătat pe tine socotinţa cea gânditoare şi îndreptarea cea cu hotar a călugărilor, prea cuvioase părinte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătat-ai viaţa ta ca un pod al smereniei, ce trece către viaţa cea adevărată, de Dumnezeu înţelepţite părinte Iosif.

Stih: ***Sfinte cuvioase Părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întâmpinându-te te-a fericit pe tine Stăpânul, părinte, ca pe unul ce dai la vreme măsura grâului Cuvântului.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Strălucit-ai, Doamne, lumină celor ce sunt în noapte şi în întunericul greşelilor, purtat fiind în pântecele prea curatei Fecioare.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină, Făcătorul veacurilor, Doamne, povăţuieşte-ne pe noi întru lumina poruncilor Tale, că afară de Tine pe alt dumnezeu nu ştim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind pe pământ, cu credinţă ai lăudat pe sfinţi, prea cuvioase, cu care împreună acum auzind cântări, te bucuri, neîncetat lăudând pe Domnul, prea înţelepte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Trăgând pe toţi către pocăinţă şi către mărturisire, pururea ai adus lui Dumnezeu rugăciuni, ca aceia toţi să câştige iertare.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Toată viaţa ta petrecând-o în lucrările cele sfinte, ca un neguţător adevărat ai adunat ţie cuvinte şi fapte ca o piatră de mult preţ.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

De ispite şi de viforul cugetelor, de toată mânia şi de tot păcatul, de foamete şi de pierzare şi de munca cea veşnică miluieşte-ne pe noi, prea curată Fecioară.

Cântarea a 6-a

Irmos: De adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat. Din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Spre mulţimea cea felurită a cântărilor tale ca spre temelie în chip luminat strălucind Biserica lui Hristos goneşte dormitarea cea pierzătoare de suflete.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cuvintele tale ca un burete s-au arătat celor scârbiţi cu sufletul şi cu duhul, curăţind toată întristarea.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Celor însetaţi de cuvântul cel mântuitor şi îngrăşaţi cu desfătările cele trupeşti, îndoită tămăduire fără zavistie ai dăruit, prea cuvioase părinte Iosif.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe mine cel rătăcit în calea vieţii şi căzut în calea păcatelor, îndreptează-mă, Stăpână, în cărarea pocăinţei.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Cel ce eşti ca un izvor nedeşertat al pocăinţei şi dătător mângâierii celei fără de sfârşit şi adâncimea umilinţei, Sfinte părinte Iosif, dă-ne nouă lacrimile pocăinţei celei dumnezeieşti, prin care plângând aici, să dobândim mângâiere de la Dumnezeu, cerând ajutorul tău, sfinte.

Cântarea a 7-a

Irmos: Ritori prea învăţaţi s-au arătat tinerii oarecând. Că din suflet cuprins de Dumnezeu, teologhisind cu buzele au cântat: Dumnezeul Cel mai presus de dumnezei al părinţilor şi al nostru bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Şi după somnul morţii te-ai silit a nu avea închişi ochii tăi cei sufleteşti, căci cânţi cântări cu cei ce cântă: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fericind cu osârdie cetele mucenicilor celor nenumăraţi, ai primit cununa muceniciei, părinte şi neîncetat împreună cu dânşii cânţi: bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o tămăduire a păcatelor celor mari, ai pus mărturisirea, înţelepte, celor ce cântă cântările tale: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sufletul cel cumplit întunecat cu călcările cele viclene, cu Razele cele curate ale Luminii tale îndreptează-l către Lumină, ca una ce eşti uşa Luminii, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ca să te măresc pe tine cu cântări.

Cântarea a 8-a

Irmos: În cuptorul cel cu foc aruncaţi fiind cuvioşii tineri, focul în rouă l-au prefăcut prin cântare, aşa strigând: Binecuvântat eşti, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Socotind cu adevărat viaţa aceasta ca o umbră trecătoare, te-ai nevoit a câştiga viaţa cea nestricăcioasă. Pentru aceasta ai zidit multe mănăstiri, cinstite, spre mântuirea sufletelor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având dreptate către cei blânzi şi către cei săraci cu duhul, multă înmulţire ai arătat, ca nu numai pe tine însuţi să te întăreşti a sluji Ziditorului, ci şi pe toţi cei ce te priveau pe tine.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nerăutatea ta şi vărsarea dragostei tale, de trei ori fericite, a arătat Chipul lui Hristos cel Iubitor de oameni, către care neîncetat strigai: să-L înălţăm întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

O, înfricoşătoare Taină! O, auzire înspăimântătoare! Cum a născut Fecioara, cu unirea cea de negrăit, pe Cuvântul Cel ce s-a asemănat nouă, rămânând precum şi înainte de naştere, curată în veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul, cel din Dumnezeu, care cu nespusă înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam, cel cumplit căzut prin mâncarea pierzării, Întru-pându-Se în chip de negrăit din Sfânta Fecioară, pentru noi credincioşii, cu un gând întru cântări Îl slăvim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca pe nişte lespezi scriind în sufletul tău cel curat chipurile virtuţilor prin lucrare, ai dat tuturor sfinţilor, aducând îndoită cântare virtuţilor din fapte şi din laudă vrednică de primire.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cetele îngereşti şi adunarea apostolilor, Născătoarea de Dumnezeu, împreună cu Botezătorul, cu proorocii, cu preoţii şi oştile mucenicilor împreună cu pustnicii, cu cuvioase laude te încuviinţează pe tine, Sfinte prea cuvioase părinte Iosif.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu înceta a-ţi aduce aminte de turma ta cea cuvântătoare, ci precum în viaţă, înţelepte, ai fost apărător aşa fii şi acum; dăruieşte viaţa cea nestricăcioasă şi curăţeşte de patimile cele trupeşti şi sufleteşti, prin rugăciunile tale cele către Hristos, Sfinte părinte Iosif.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Nu înceta, Fecioară, rugând pentru noi pe Fiul tău, pe Dumnezeu cel Iubitor de oameni, că pe tine te-am câştigat nădejde şi cu apărarea ta ne izbăvim din nevoi şi din patimi, de greşeli şi de dureri, cei ce cu credinţă te mărim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Arătatu-te-ai blând şi smerit şi liniştit, păzind şi împlinind cuvintele cele dumnezeieşti ale Stăpânului tău, care s-a uitat spre tine, părinte şi în Locaşul cel de sus te-a sălăşluit.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Când a venit spre tine, Născătoare de Dumnezeu, glasul cel curat, atunci cele cereşti cu frică se veseleau şi cele pământeşti cu dragoste se bucurau. Căci un

praznic s-a făcut de amândouă părţile, când a izbăvit de moarte pe cel întâi zidit. Pentru aceasta împreună cu Îngerul strigăm ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Cea neispitită de nuntă, curata şi Maica Ta, Hristoase, văzându-Te pe Tine mort, spânzurat pe Lemn, ca o Maică tânguindu-se a grăit: ce şi-a răsplătit ţie poporul cel fărădelege şi nemulţumitor al iudeilor, care s-a desfătat cu darurile tale multe şi mari, Fiul meu? Laud pogorârea Ta cea dumnezeiască.

Imnografie

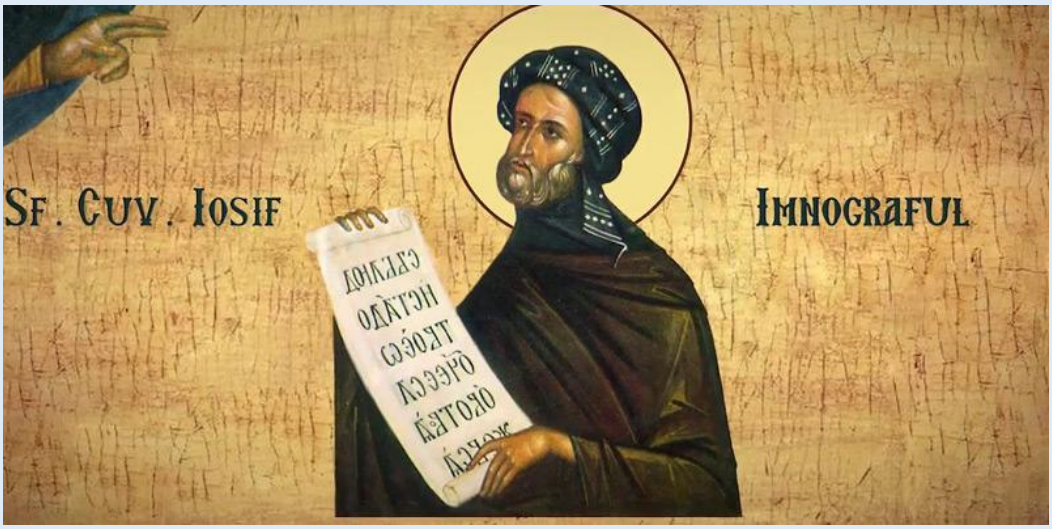

Condacul Sfântului cuvios Iosif imnograful: Cel ce eşti ca un izvor nedeşertat al pocăinţei şi dătător mângâierii celei fără de sfârşit şi adâncimea umilinţei, Sfinte părinte Iosif, dă-ne nouă lacrimile pocăinţei celei dumnezeieşti, prin care plângând aici, să dobândim mângâiere de la Dumnezeu, cerând ajutorul tău, sfinte.

Troparul Sfântului cuvios Iosif imnograful: Locuitor pustiului, înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Iosif. Cu postul, cu privegherea şi prin rugăciune primind daruri cereşti, tămăduieşti pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Troparul Sfântului cuvios Iosif imnograful: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Iosif, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Sfântul cuvios Iosif, imnograful - 4 aprilie:
https://www.trinitas.tv/sfantul-cuvios-iosif-imnograful-4-aprilie/

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului Iosif, scriitorul de cântări şi făcătorul de canoane

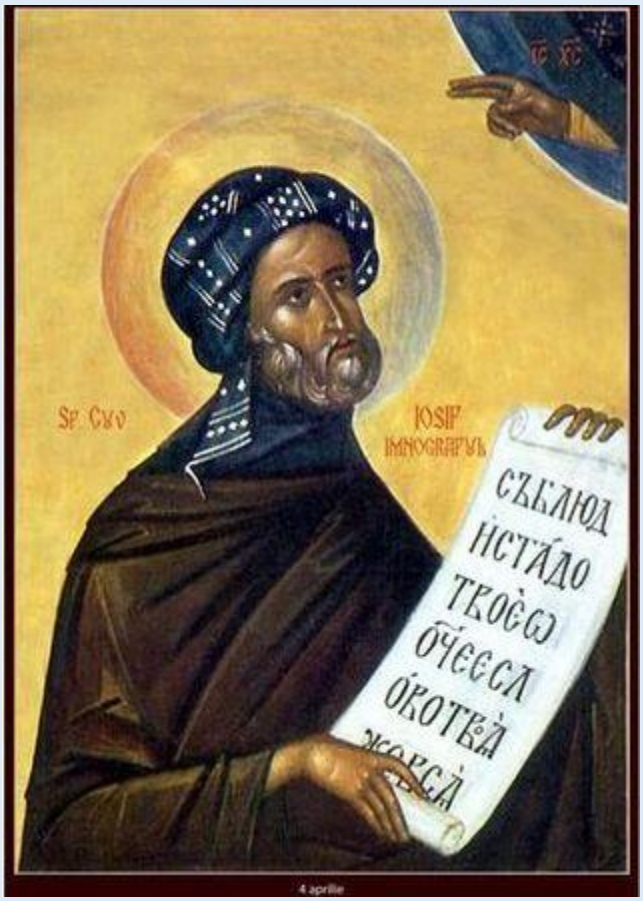

Patria Sfântului Iosif a fost Sicilia, născut din părinţi dreptcredincioşi şi îmbunătăţiţi, anume Plotin şi Agatia, cărora, pentru viaţa lor cea plăcută lui Dumnezeu, le-a făcut parte să nască un rod ca acesta, care a fost la toată Sfânta Biserică de bună trebuinţă şi care a fost mai pe urmă scriitor de cântări, împodobind Biserica cu cântări şi canoane.

Acest copil a fost crescut în buna învăţătură a cărţii şi povăţuit la obiceiul cel bun; încât chiar în obiceiurile lui copilăreşti se puteau vedea obiceiurile bărbatului îmbunătăţit, ce avea să fie desăvârşit. Pentru că era blând şi smerit, înstrăinându-se de jocurile copilăreşti, iubind postirea şi înfrânarea din copilărie; că nu căuta bucate dulci, ci numai cu pâine şi cu apă se hrănea şi acelea seara. Apoi a sporit foarte mult în învăţătura dumnezeieştilor Scripturi.

Aşa crescând pruncul acela cu trupul şi cu duhul, au năvălit barbarii asupra unei părţi a Siciliei şi au fost nevoiţi părinţii lui să fugă din patria lor în alte părţi. Deci a

mers Iosif cu dânşii în Peloponis mai întâi, apoi, lăsându-şi părinţii pentru Dumnezeu, s-a dus în Tesalonic, Mitropolia Macedoniei. Aici, intrând într-o mănăstire, s-a tuns în rânduiala monahicească, unde se deprindea bine în ostenelile pustniceşti, trecând prin tot felul de nevoinţe ale vieţii călugăreşti, împlinind fără lenevire toată fapta bună, încât s-a făcut bărbat desăvârşit şi monah iscusit.

Patul lui îi era pământul acoperit cu o piele, îmbrăcăminte avea o vechitură netrebnică, postirea îi era aspră, hrana, o bucată mică de pâine şi apă cu măsură. Priveghea toată noaptea, se pleca în genunchi totdeauna, cânta din gură de-a pururea şi lucra mereu. Apoi se îndeletnicea cu citirea dumnezeieştilor cărţi, umplându-se de înţelepciune şi de înţelegere duhovnicească. El era între fraţi ca un înger al lui Dumnezeu, strălucind prin chipul cinstitei şi sfintei sale vieţi, ale cărui fapte bune şi multele nevoinţe nu se pot spune cu de-amănuntul.

Astfel fericitul Iosif, cu bună plăcere slujind lui Dumnezeu mai mult decât alţii, a fost silit de egumen şi de fraţi să ia rânduiala preoţiei şi a fost hirotonit preot de episcopul Tesalonicului. În această sfinţită rânduială se sârguia spre mai mari nevoinţe şi osteneli, săvârşind adeseori dumnezeieştile Taine, rugându-se cu lacrimi pentru el şi pentru toată lumea.
Ducându-se în mănăstirea aceea cuviosul Grigorie Decapolitul şi văzând pe cuviosul Iosif, a cunoscut că este un bărbat sfânt; deci l-a iubit foarte şi l-a făcut prieten şi împreună vieţuitor.

După câtăva vreme, ducându-se în Bizanţ pentru întărirea credincioşilor care erau tulburaţi de eretici în acea vreme, a rugat pe egumen şi pe fraţi să-i dea ajutor pe Iosif, pentru că nu voia să se despartă de el. Dar fraţii şi egumenul nu voiau să se despartă de un împreună vieţuitor ca acela, care era rob adevărat al lui Dumnezeu. Însă, netrecând rugămintea marelui stareţ, socotind şi trebuinţă Bisericii care se învăluia de furtuna ereticilor, au lăsat pe fericitul Iosif să plece cu Sfântul Grigorie Decapolitul la Bizanţ.

Mergând ei acolo, locuiau la biserica Sfinţilor mucenici Serghie şi Vah şi se oboseau prin aspră viaţă, râvnind unul altuia, dar mai ales fericitul Iosif urmând celui mai bătrân nevoitor, marelui Părinte Grigorie. Pe acela avându-l pildă, punea în inima sa în toate zilele multe nevoinţe spre săvârşirea faptei bune. Şi se osteneau amândoi cu dinadinsul, învăţând pe cei binecredincioşi să se ferească de vătămarea ereticilor, să nu se tulbure nici să se îndoiască de dogmele dreptei credinţe, ci să fie tari în mărturisirea adevărului. Căci într-acea vreme, rău credinciosul împărat Leon Armeanul, înnoind blestematul eres al luptării de icoane, ridicase asupra Bisericii mare prigonire, lepădând sfintele icoane din bisericile lui Dumnezeu şi călcându-le

cu picioarele, fără de cinste. Pe dreptcredincioşii păstori, izgonindu-i de pe scaunele lor îi muncea în multe feluri şi-i pierdea, iar în locul lor punea pe ereticii cei de un gând cu el.

Atunci Sfântul Grigorie, împreună cu Sfântul Iosif, îmbrăcându-se în platoşa credinţei, umblau pe uliţele cetăţii, prin târg şi prin casele credincioşilor, sfătuindu-i, îndemnându-i şi rugându-i, să nu se amăgească de vicleşugul ereticilor. Şi erau cuvintele lor ca roua cea de dimineaţă, care învia florile şi iarba ţarinii cea veştejită de zăduful zilei, pentru că înviau inimile omeneşti cele ce se mâhneau şi se îndoiau, ca şi cum se veştejeau de zăduful învăţăturilor ereticeşti.

După aceea, cuviosul Grigorie a fost rugat de mulţimea monahilor să trimită pe fericitul Iosif în Roma cea veche, ca pe un iscusit în cuvinte şi ca pe cel ce, cu puterea trupească, putea suferi osteneala căii celei lungi, la dreptcredinciosul Papă, care era atunci Leon al treilea, şi la toţi de acolo să le spună despre prigonirea ce se făcea în Constantinopol asupra Sfintei Biserici, doar cumva dreptcredincioşii de acolo vor putea să le ajute, fiind asupriţi şi să le surpe dogmele ereticeşti cele nedrepte, să astupe gura lor cea hulitoare.

Deci, cuviosul Grigorie a sfătuit pe fericitul Iosif, zicându-i: "Acum, o, fiule, este vremea să-ţi arăţi osârdia dragostei tale către Dumnezeu şi râvna pentru dreapta credinţă. Mergi la Roma cea veche, vesteşte acolo păstorului celui blând şi tuturor celor de la Apus credinţa cea dreaptă, şi câte primejdii a adus asupra Sfintei Biserici cel cu numele de fiară, rău credinciosul împărat la Răsărit. Cum a scuipat şi călcat icoana lui Hristos şi a Preacuratei Maicii Lui, şi cum a luat podoaba Bisericii şi a izgonit cu nedreptate pe păstorii cei buni, iar pe mincinoşii păstori, pe năimiţi şi pe ai lui lupi răpitori, i-a trimis în turma lui Hristos, încât oile lui sunt răpite şi risipite. Spune cum, în toate zilele, Biserica lui Hristos este învăluită de mincinoasa furtună a stăpânitorului, şi cum cumplitul Leon, care a venit din Armenia, răcneşte cu îngrozire şi înghite pe mulţi cu vicleşugul său cel ereticesc. Vesteşte, îndeamnă şi roagă ca să scoată sabia cuvântului lui Dumnezeu şi să stea împotriva celor ce ne prigonesc!"

Unele şi altele ca acestea grăind Sfântul Grigorie, iar fericitul Iosif, care din tinereţe se deprinsese bine la ascultare, nimic împotrivă n-a grăit, ci cu smerenie plecându-şi capul, rugăciunile părintelui şi binecuvântare cerându-i de drum, s-a suit în corabie şi a plecat.

Dar judecata lui Dumnezeu cea neştiută, într-alt chip a voit. Pentru că Dumnezeu, Cel ce pe toate le rânduieşte spre folos, prin cele ce nu se văd nouă a fi potrivite şi

nesilnice, face uneori lucruri minunate şi prea slăvite mai presus de nădejde, spre pomenirea numelui Său Cel Sfânt.

Deci şi calea spre Roma a lui Iosif, după rânduiala lui Dumnezeu, s-a întâmplat într-acest chip: Cei de un gând cu împăratul Leon Armeanul pentru eresul acela, slujitorii şi ajutătorii tiraniei lui. Înştiinţându-se ca mulţi din cetatea împărătească se duc în alte ţări, fugind de luptătorii de icoane, au rânduit în taină pe drumurile cele de pe apă şi de pe uscat, pândiri tâlhăreşti, ca, prinzându-i pe cei ce fugeau, să-i întoarcă în mâinile luptătorilor de icoane. De aceea nu s-a tăinuit nici plecarea cuviosului Iosif, trimis de monahii cei dreptcredincioşi spre Apus, adică la Roma.

Deci, i-au ieşit înainte tâlharii, care pentru aceea erau rânduiţi pe mare, şi a căzut cuviosul în mâinile potrivnicilor, care, jefuind corabia aceea şi prinzând pe toţi cei ce erau cu cuviosul Iosif, i-au trimis în Creta la prigonitorii de icoane. Acolo cuviosul, fiind pus în lanţuri grele, a fost aruncat în temniţă, unde mai erau o mulţime de legaţi, pătimind împreună cu dânsul pentru dreapta credinţă.

Pe toţi cei legaţi Sfântul Iosif îi mângâia ziua şi noaptea cu cuvinte insuflate de Dumnezeu, singur veselindu-se pentru Domnul său, şi zicea către ceilalţi: ***"Ce poate să fie mai dulce şi mai de bucurie decât lanţurile acestea, cu care, pentru dragostea lui Hristos şi pentru icoana cea sfântă a Lui, suntem legaţi! Deşi îndurăm nevoi în legăturile cele de puţin timp, totuşi ni se cuvine a mulţumi lui Dumnezeu pentru pătimirea aceasta, având pildă vie pe Sfântul Pavel, care, socotind lanţurile ca pe nişte podoabe de aur, negrăit se bucura, că s-a învrednicit pentru numele lui Iisus Hristos a pătimi unele ca acestea. Dar mai ales singur Hristos a pătimit pentru noi, lăsându-ne pildă ca să urmăm Lui, Care n-a făcut păcat, şi ocări împotrivă n-a rostit şi, pătimind, nu s-a înfricoşat, precum zice Sfântul apostol Petru. Este cu adevărat oarecare necaz din simţitele dureri ale trupului, dar este cu neputinţă a se numi cineva purtător al jugului lui Hristos, de nu-I va urma Lui.***

Răbdând aceleaşi pătimiri pe care El pentru noi Le-a răbdat, Dumnezeu fiind Atotputernic, Care putea şi în alt oarecare chip să mântuiască pe om, însă bine a voit, ca din osteneli şi bucurii să se nască acea putere a faptei bune, care poate să deschidă uşa cerului, care de mult a fost încuiată. Deci nu altă cale ne-a arătat nouă spre mântuire, ci numai aceea prin osteneli şi prin necazuri. Pentru ce dar să ne tulburăm, punându-ne sănătatea noastră în pătimire pentru Sfânta Icoană a Mântuitorului şi a Preacuratei Maicii lui Dumnezeu? Căci aşa împotrivindu-ne poruncii împăratului celui rău credincios, vom câştiga darul lui Dumnezeu şi ajutorul cel în vreme bună".

Cu aceste cuvinte şi cu altele asemenea acestora, cuviosul Iosif mângâia şi întărea pe cei împreună cu dânsul legaţi, care, pentru cinstea icoanelor, erau închişi în temniţă.

S-a întâmplat de era aruncat acolo cu dânşii un oarecare dreptcredincios episcop, care era prigonit de asemenea pentru cinstirea sfintelor icoane. Acela, neputând suferi nevoile temniţei, se tulbura de gânduri ca un om şi, ca o corabie învăluindu-se foarte, era aproape de înecare. Pentru că acum începea a se învoi la erezia prigonirii icoanelor, ca să se libereze din legăturile şi din primejdiile în care se afla.

Acea tulburare a lui înţelegând-o cuviosul Iosif, câte cuvinte n-a grăit către dânsul, câte lacrimi n-a vărsat, rugându-l şi sfătuindu-l, ca pentru icoana lui Hristos, ca şi pentru însuşi Hristos să nu se îndoiască a muri. Şi nu în deşert i-au fost aceluia cuvintele cele de Dumnezeu insuflate. Pentru că atât de mult s-a întărit prin el episcopul acela, încât şi în muncile cele cumplite nu s-a lepădat de buna sa credinţă, ci cu bărbăţie şi cu mărime de suflet a răbdat până la sfârşit. Căci atunci când l-a scos la judecată şi a văzut pe muncitori şi uneltele cele de muncă, nu s-a înfricoşat câtuşi de puţin, ci singur dezbrăcându-şi hainele de pe dânsul, se dădea de bună voie la bătăi, dorind de o mie de ori moartea, de ar fi cu putinţă să rabde pentru Hristos Dumnezeul Cel ce S-a întrupat, Care este închipuit prin zugrăvirea icoanelor. Deci, fiind spânzurat gol la munci şi cu săgeţi însagetat, iar la sfârşit fiind lovit cu o piatră mare în cap şi-a dat duhul său Domnului.

Fericitul Iosif, înştiinţându-se de mucenicescul sfârşit al episcopului, s-a bucurat foarte mult de a lui neînduplecată bărbăţie şi mulţumea lui Hristos, Cel ce a întărit la o nevoinţă ca aceea pe alesul Sau ostaş, care, deşi alunecase puţin, însă, bine îndreptându-se, a biruit pe vrăjmaş.

Încă şi pe mulţi alţii, Sfântul Iosif, de asemenea, i-a izbăvit din sufletească pierzare şi la Hristos înainte i-a trimis, învăţându-i neîncetat spre calea mântuirii. Şi singur el de Dumnezeu se păzea de moarte, ca spre folosul celor mai mulţi, viaţa lui să se lungească.

***

Pătimind Sfântul în temniţa aceea şase ani, a sosit cumplitul sfârşit al rău credinciosului împărat Leon Armeanul. Că sosind noaptea praznicului Naşterii lui Hristos, a fost ucis de ostaşii săi în biserică, la cântarea Utreniei. Şi în acelaşi ceas cuviosul Iosif a fost înştiinţat de pierderea acelui tiran în temniţa Critului şi a fost liberat cu minune din legături, prin arătarea către dânsul a Sfântului ierarh Nicolae. Pentru că toată noaptea aceea petrecând-o fără somn, Sfântul Iosif, cântările

praznicului cântându-le şi rugându-se, la cântarea cocoşilor a strălucit o lumină în temniţă şi a stat înaintea lui un bărbat cu sfinţită cuviinţă şi cinstit, îmbrăcat în veşminte arhiereşti, cărunt la păr, cu faţă luminoasă, grăind către dânsul: *"De la Mira Lichiei am venit la tine, fiind trimis de Dumnezeu, ca degrabă să-ţi aduc veste de bucurie; pentru că vrăjmaşul cel ce a tulburat Biserica şi a risipit oile lui Hristos, s-a lipsit de împărăţie şi de viaţă, fiind chemat la judecata lui Dumnezeu. Deci, acum ţi se cade să te întorci la Constantinopol şi cu darul Sfântului Duh care locuieşte în tine, pe mulţi să-i întăreşti"*. Spunându-i aceasta, i-a dat o hârtie şi i-a zis: *"Primeşte această hârtie şi o mănâncă"*. Iar scrisoarea era aceasta: "Grăbeşte, Îndurate, şi Te sârguieşte ca un Milostiv spre ajutorul nostru, că poţi, dacă voieşti".

Iosif, luând acea hârtie şi citind-o, a înghiţit-o cu bucurie şi a zis: ***"Cât sunt de dulci gâtlejului meu cuvintele acestea".*** Şi i-a poruncit cel ce i se arătase ca să şi cânte acele cuvinte şi, cântându-le cu bucurie, îndată a văzut lanţurile şi obezile sale dezlegate şi căzute de pe grumaz, de la mâini şi de la picioare şi a auzit pe Sfântul ierarh Nicolae, grăindu-i: *"Scoală-te şi urmează-mă"*. Şi, sculându-se, a ieşit din temniţă, deschizându-se uşile singure de la sine, iar străjerii temniţei nu ştiau nimic de aceasta. Apoi s-a văzut că era dus prin văzduh de o putere dumnezeiască nevăzută şi în puţin timp s-a aflat la Constantinopol, pe calea cea mare care duce în cetate, slăvind pe Dumnezeu pentru o minune ca aceea prea slăvită.

&&&

După ce Sfântul Iosif a intrat în cetate, n-a găsit între cei vii pe iubitul său părinte, pe Sfântul Grigorie Decapolitul, pentru că se dusese către Domnul. Dar a văzut numai pe Ioan ucenicul lui şi a plâns mult după părintele său Grigorie, că nu s-a învrednicit să-l vadă iarăşi viu; şi a stat lângă mormântul lui împreună cu părintele Ioan. Apoi după multă vreme s-a dus şi Ioan către Domnul şi l-a îngropat aproape de Sfântul Grigorie.

După aceea cuviosul Iosif s-a mutat în alt loc deosebit şi liniştit, afară din cetate, nu departe de biserica Sfântului Ioan Gură de Aur. Acolo sălăşluindu-se, a zidit o biserică în numele arhiereului lui Hristos, Nicolae şi a adus acolo moaştele la amândoi părinţii, ale Sfântului Grigorie Decapolitul şi ale lui Ioan. Apoi a întemeiat acolo mănăstire şi a adunat fraţi şi venea la dânsul totdeauna mulţime de oameni duhovniceşti şi mireneşti, ca să-i asculte învăţăturile lui cele însuflate de Dumnezeu; pentru că darul Sfântului Duh izvora ca un râu din gura lui, prin cuvintele cele grăite cu dulceaţă.

***

Cuviosul Iosif, ducându-se o dată în Tesalia, a câştigat o bună parte din moaştele Sfântului apostol Vartolomeu, pe care le-a pus cu cinste în mănăstire. Şi se învrednicea adesea a-l vedea în vedenia visului, căci avea către dânsul mare dragoste şi credinţă, dorind să împodobească prăznuirea acelui sfânt apostol cu cântări de laude, dar nu îndrăznea, îndoindu-se de va fi plăcut sfântului apostol acel lucru, sau nu. El se rugă cu dinadinsul lui Dumnezeu şi apostolului Lui, ca să i se dea înştiinţare despre aceasta şi înţelepciune să i se dăruiască de sus, ca să poată scrie bine stihirile de cântare.

Deci, rugându-se el pentru aceasta patruzeci de zile, cu post şi cu lacrimi şi apropiindu-se ziua pomenirii acelui apostol, la Vecernia praznicului a văzut pe Sfântul apostol Vartolomeu, arătându-se în altar îmbrăcat în haine albe, perdeaua altarului fiind ridicată şi îl chemă la dânsul. Ducându-se Iosif mai aproape, Sfântul apostol a luat de pe dumnezeiasca masă cartea Sfintei Evanghelii şi a pus-o pe pieptul lui Iosif, zicându-i: *"Să te binecuvânteze dreapta Atotputernicului Dumnezeu şi să izvorască de pe limba ta cereşti ape ale înţelepciunii, facă-se inima ta scaun al Sfântului Duh, iar de cântările tale să se îndulcească toată lumea".*

Zicând aceasta, Sfântul apostol Vartolomeu s-a făcut nevăzut; iar cuviosul Iosif, cuprinzându-se de negrăita bucurie şi darul înţelepciunii simţindu-l în sine, s-a umplut cu totul de mulţumire.

Şi din acel ceas a început să scrie cântări bisericeşti şi pesne de canoane, împodobind nu numai praznicul Sfântului apostol Vartolomeu, dar şi pe ale multor sfinţi. Dar mai ales pe Preacurata Maică a lui Dumnezeu a cinstit-o cu multe canoane, asemenea şi pe Sfântul ierarh Nicolae, şi a umplut Sfânta Biserică de cântările lui cele frumoase, de unde şi-a câştigat şi numirea de scriitor de cântări.

După aceea, împărăţind Teofil, s-a ridicat iarăşi viforul prigonirii de icoane asupra Bisericii şi mulţi erau prigoniţi şi munciţi. Atunci şi cuviosul Părintele nostru Iosif, scriitorul de cântări, pentru arătată mustrare cea cu îndrăzneală a eresului, a fost izgonit în Herson, unde a petrecut în legături şi chinuri, până la moartea lui Teofil.

Apoi, după moartea acestuia, a fost chemat la Constantinopol de împărateasa Teodora, care împărăţea împreună cu fiul ei Mihail şi avusese dreapta credinţă împreună cu prea sfinţitul patriarh Metodie. Iar după mutarea Sfântului Metodie, luând scaunul Sfântul Ignatie, în acea vreme cuviosul Iosif a fost pus de dânsul păzitor de vase al dumnezeieştii Biserici celei mari a cetăţii împărăteşti. Şi era foarte iubit de preasfinţitul patriarh, asemenea şi de toată rânduiala duhovnicească

şi mirenească, pentru viaţa lui cea îmbunătăţită şi pentru învăţăturile cele prea înţelepte şi de suflet folositoare care ieşeau din limba lui, prin care pe mulţi îi povăţuia la calea mântuirii.

Însă după câţiva ani a pătimit iarăşi izgonire de la Barda, fratele împărătesei, care a fost întâi stăpânitor după împăratul, pentru mustrarea fărădelegii. Căci, izgonind de la el fără vină pe soţia sa cea după lege, a luat ca soţie pe o altă femeie, rudenia sa, silind legile bisericeşti şi netemându-se de Dumnezeu, nici de oameni ruşinându-se. Pe acela îl mustra cuviosul Iosif, precum odată Sfântul Ioan Mergătorul Înainte mustra pe Irod. Pentru acest lucru a fost izgonit şi chinuit de dânsul, precum şi preasfinţitul patriarh Ignatie, căci şi el a răbdat izgonire şi primejdii multe de la Barda cel fărădelege.

Apoi, după ce Barda a fost ucis de slugile împărăteşti, pierind cu sunet, iar după dânsul şi împăratul Mihail fiind asemenea lipsit de viaţă de către ai săi, a luat împărăţia Vasile Macedon. Atunci s-au întors în Constantinopol şi Sfântul Ignatie cu Sfântul Iosif. Deci, Ignatie şi-a luat iarăşi scaunul său şi Iosif iarăşi cea mai dinainte cinste a păzirii de vase.

Şi nu numai preasfinţitului Ignatie, dar şi lui Fotie, care a fost după dânsul la patriarhie, Sfântul Iosif, scriitorul de cântări, le era iubit şi cinstit. Pentru că acel patriarh toată rânduiala bisericească o încredinţase cuviosului şi-l numea pe el om al lui Dumnezeu şi înger în trup şi părinte al părinţilor. Deci a poruncit la tot clerul său, ca pe cuviosul Iosif să-l aibă ca părinte duhovnicesc, descoperindu-i conştiinţele lor şi mărturisind greşelile lor.

Cuviosul era şi înainte văzător, văzând mai înainte greşelile cele tăinute. Însă nu mustra pe cel greşit, ci cu cuvinte îndemnătoare îl învăţa, până ce, umilindu-se cel ce se mărturisea, îşi spunea singur fărădelegea tăinuită; pentru că era puternic în cuvintele cele de Dumnezeu insuflate, cu înlesnire putând să întoarcă pe cei păcătoşi la pocăinţă.

Iar după ce a petrecut ani mulţi şi a ajuns la adânci bătrâneţi, a slăbit cu trupul de ostenelile cele multe, în care a fost din tinereţe, pe de o parte nevoindu-se pustniceşte, iar pe de alta răbdând pentru dreptate surghiun, legături şi temniţe. Apoi, ţinând rânduiala bisericească şi împodobind cu cântări praznicele şi pomenirile sfinţilor, s-a îngrijit mult şi pentru mântuirea sufletelor omeneşti. Deci, aproape de moarte, a căzut în boală, când se sfârşeau zilele Sfântului Post de patruzeci de zile, având înştiinţare în somn de la Dumnezeu pentru moartea cea grabnică.

Deci, în Sfânta Vineri cea mare a Patimilor celor de voie ale lui Hristos, scriind toate vasele şi lucrurile bisericii cele încredinţate lui, le-a trimis la preasfinţitul patriarh Fotie şi se pregătea de ieşire, rugându-se lui Dumnezeu şi zicând: ***"Mulţumesc Ţie, Doamne Dumnezeul meu, că în umbra aripilor Tale m-ai păzit în toate zilele vieţii mele. Şi acum până în sfârşit păzeşte-mi duhul meu şi dă-mi parte ca fără vătămare să scap de diavolii întunericului şi de înfricoşările cele din văzduh; ca nu cândva să se bucure de mine vrăjmaşul meu, pentru neştiinţa mea şi pentru greşelile ce am făcut în viaţa mea. Păzeşte turma Ta, o, Cuvinte al Tatălui şi toate ale Tale zidite cu dreapta Ta, apără-le până la sfârşitul veacului. Fii ajutător fiilor celor iubiţi ai Bisericii Tale. Dă miresei Tale - Sfintei Biserici - pace veşnică şi alinare neînviforată. Pe împă-răteasca sfinţenie, cu ale Tale daruri lumineaz-o. Pe mândrul Veliar supune-l sub picioarele celor ce apără credinţa cea dreaptă şi pe toate eresurile cele vătămătoare de suflet izgoneşte-le de la Biserica Ta, iar sufletului meu dăruieşte-i, ca în pace şi cu blândeţe să se despartă de trupul acesta. Deşi nu sunt din numărul sfinţilor şi plăcuţilor Tăi în care a petrecut Duhul Sfânt, pentru că mă ştiu că sunt păcătos înaintea Ta, însă Tu, fiind bunătatea cea nemăsurată, nu căuta la greşalele mele, ci fă-mă vrednic părţii fiilor Tăi. Amin".***

Astfel rugându-se cuviosul Iosif, împărtăşindu-se cu dumnezeieştile Taine şi tuturor celor ce erau lângă dânsul dându-le binecuvântare, şi-a ridicat mâinile spre cer, cu faţa luminoasă şi veselă şi şi-a dat lui Dumnezeu sfântul lui suflet. Şi îndată s-a adunat de pretutindeni mulţime de monahi şi mireni, dintre care mulţi plângeau, numindu-l unii părinte al lor, unii hrănitor, alţii făcător de bine, alţii mângâietor, iar alţii învăţător, povăţuitor şi ocârmuitor al mântuirii lor şi l-au îngropat cu cinste şi cu laude în mormânt.

Dar mai cinstită şi mai slăvită i-a fost petrecerea sfântului său suflet în curţile cereşti, de către duhurile cele fără de moarte. Acest lucru s-a învrednicit a-l vedea cu ochii un prieten iubit al lui, care nu era depărtat cu locul, fiind bărbat drept şi plăcut lui Dumnezeu. Pentru că în acel ceas, când iubitul lui suflet, despărţindu-se de trup, mergea spre ceruri la Dumnezeu, a auzit bărbatul acela un glas de sus, zicându-i: "Ieşi din casă şi vezi tainele cele minunate ale lui Dumnezeu!"

Iar el ieşind şi privind în sus, a văzut crugul ceresc despărţindu-se în două şi ieşeau de acolo cetele sfinţilor. Mai întâi mergea ceata apostolilor; după aceea a mucenicilor, apoi a proorocilor şi după această a arhiereilor.

Nişte lucruri ca acestea minunate văzându-le bărbatul acela, se minuna cu spaimă şi nu pricepea ce era aceasta. Apoi iarăşi a auzit glas: "Priveşte şi ia aminte, că toa-

te cele văzute de tine îţi vor fi arătate!" Şi îndată a văzut patru tineri unii mai luminoşi decât alţii, iar între ei mergea o Fecioară cu negrăită slavă şi cinste. Aceea era Preacurata şi binecuvântata Fecioară Maria, Maica lui Hristos Dumnezeul nostru. Ea mergând, poruncea cetelor sfinţilor bărbaţi să primească pe acel sfânt suflet, care le-a lăudat ale lor fapte şi pomeniri şi cu viaţa le-a urmat. Atunci putea să-i vadă pe toţi cu negrăită bucurie şi sîrguindu-se cu dragoste a primi pe o cinstită faţă ca aceasta, ce se suia la cer.

Văzând unele ca acestea acel bărbat, gândea în sine, zicând: "Cine este acesta pe care îl învrednicesc cu atâta cinste cetele vieţuitorilor cereşti?"

Apoi a auzit glasul îngerilor ce duceau pe acel sfânt suflet şi cu mare glas grăiau: "Acesta este Iosif scriitorul de cântări, împodobitorul a toată Biserica, care, învrednicindu-se de darul Sfântului Duh, a urmat vieţii apostolilor şi mucenicilor şi faptele lor le-a dat în scris; drept aceea acum de la aceiaşi sfinţi primeşte cinste şi laudă".

Astfel sufletul cuviosului Iosif, scriitorul de cântări, s-a dus la cele cereşti cu dănţuire. Iar bărbatul care a văzut aceasta, s-a umplut de nespusă bucurie, într-o slăvită vedenie ca aceea. Însă de jale mare se cuprindea, căci nu s-a învrednicit să vadă mai mult slava aceea, cum acel binecuvântat suflet a intrat înlăuntru în cele de sus cum înaintea luminii celei prea luminoase a lui Dumnezeu în Treime a stat şi s-a închinat.

Încă şi altă înştiinţare pentru această petrecere spre cer a cuviosului Iosif, s-a făcut în acest fel.

Era în Constantinopol o biserică a Sfântului mucenic Teodor, care se numea Fanerot, adică arătător, căci lucrurile cele furate sau tăinuite sau pierdute, le arăta celor ce alergau la el cu rugăciune.

Fugind de la un om, un rob foarte trebuitor, şi de a cărui fugire mâhnindu-se omul acela, a mers la biserica Sfântului Teodor Fanerot şi rugăciunile îşi săvârşea, rugând pe mucenicul lui Hristos, ca să-i arate pe robul său. Şi petrecând trei zile şi trei nopţi lângă biserică şi nimic întâmplându-se, s-a mâhnit şi voia să se ducă. Deci era vremea Utreniei şi un cuvânt folositor de suflet se citea în biserică; iar omul acela, în vremea citirii dormind puţin, a văzut pe sfântul arătându-se lui şi zicându-i: "De ce te mâhneşti, omule? Iosif, făcătorul de cântări, despărţindu-se de trup, am fost pe lângă dânsul; şi murind acela în această noapte, sufletul lui care ne-a cinstit cu canoane şi cu cântări, a fost petrecut spre ceruri de noi toţi şi

înaintea feţei lui Dumnezeu s-a dus. Pentru aceea am zăbovit de nu m-am arătat ţie. Iar acum iată sunt aici, ascultând cererea ta. Deci du-te în cutare loc - spunându-i numele locului - şi acolo îl vei afla pe robul tău, pe care-l cauţi".

Amândouă aceste înştiinţări ne adeveresc ce fel de slavă a câştigat cuviosul Iosif de la Dumnezeu pentru ostenelile sale şi de la sfinţii lui Dumnezeu cinste şi laudă în cereştile locaşuri, unde acum, stând înaintea scaunului lui Dumnezeu, cântă cântări îngereşti, slăvind şi lăudând pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, pe un Dumnezeu în Treime, în veci. Amin.

Notă - Acest cuvios Iosif, scriitor de cântări a trăit în vremea împărăţiei lui Nichifor, a lui Mihail Curopalatul, a lui Leon Armeanul, a lui Mihail Valvos, a lui Teofil şi a lui Mihail fiul său, care, împreună cu maica sa Teodora au împărăţit şi s-a săvârşit pe vremea împărăţiei lui Vasile Macedon, în anul de la facerea lumii 6391, iar de la întruparea Cuvântului lui Dumnezeu 883, în a patra zi a lunii aprilie, în săptămâna luminată a Învierii lui Hristos, în noaptea Miercurii luminate, spre Joia cea luminată. Şi atunci era slova Pascaliei, Paştele lui Hristos.

Se cade a şti şi aceasta, că se află doi sfinţi cu numele Iosif, scriitori de cântări.

- ⇒ *Cel dintâi, Iosif, episcopului Tesalonicului, frate bun al cuviosului Teodor Studitul, a cărui pomenire este în 26 ianuarie;*
- ⇒ *iar alt Iosif este cuviosul acesta, care a fost păzitor de vase al Bisericii celei mari.*

Iar canoanele cele făcute de dânşii se cunosc în acel fel. Unde la începutul canonului este scris "Facerea lui chir Iosif", să cunoşti că este Sfântul Iosif cel dintâi, fratele Studitului, episcopul Tesalonicului, pentru că acel cuvânt "chir", este semn de mare cinste şi stăpânire, precum este episcopia.

Iar unde este scris fără adăugirea "chir", să înţelegi că este cel de al doilea, cuviosul Iosif, care n-a fost episcop, fără numai ieromonah şi egumen, păzitor de vase al Bisericii celei Mari a Constantinopolului.

Sfântul Iosif, scriitorul de cântări (imnograful) - drumul spre sfințenie

Călugărit la Tesalonic, Sfântul Iosif a fost întemnițat în Creta, în timpul eresului împotriva icoanelor. După ce i-a învățat pe toți dreapta credință și s-a rugat, s-a încheiat eresul, iar el a cerut de la Domnul darul de a alcătui și rosti cântări, fiindu-i adeverit printr-o vedenie că l-a primit.

***

Născut în Eparhia Siciliei, Sfântul Iosif a crescut cu dragoste de Sfânta Scriptură, fiind cunoscut mai ales pentru blândețea sa. După ce au năvălit agarenii, iar familia lui a fost nevoită să părăsească țara, a ajuns la Tesalonic, unde și-a ales calea monahală. Noaptea și-o petrecea în cântări și rugăciune, stând în picioare. Puținele clipe în care se odihnea erau atunci când se întindea pe pământ. Mânca doar puțină pâine, hrănindu-se cu rugăciunea și dorul de Dumnezeu.

După ce a mers la Constantinopol împreună cu Sfântul Grigorie Decapolitul, a acceptat, la rugămintea unora, să meargă la Roma, căci se pornise eresul împotriva icoanelor. Pe drum însă, Sfântul Iosif a fost prins și întemnițat în Creta, dar nu s-a mâhnit, ci i-a învățat pe toți dreapta credință.

Și luând sfârșit eresul, pentru rugăciunile lui, a fost eliberat din închisoare și s-a întors la Constantinopol pentru a face o biserică în numele Sfântului Bartolomeu.

Rugându-se cu lacrimi la Domnul să îi dea darul de a alcătui cântări în cinstea lui, a avut o vedenie cu un apostol care îi punea Evanghelia pe piept, iar din acel moment Sfântul Iosif spunea cântări, de parcă le-aș fi știut pe de rost.

Fiind izgonit de Barda cezarul, a fost eliberat de împărăteasa Teodora, iar mai apoi și-a dat sufletul în mâinile Domnului, trupul său fiind îngropat în mănăstire.

Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Iosif, scriitorul de cântări

În această lună (aprilie), în ziua a patra, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Iosif, scriitorul de cântări.

Prea cuviosul Iosif a fost din Eparhia Siciliei, din părinţi cu numele Plotin şi Agata. Era bine credincios şi blând la obicei şi îndeletnicindu-se pururea cu deprinderea dumnezeieştilor Scripturi. Începând patria lui în mâinile agarenilor, a mers cu maica sa şi cu fraţii săi la Peloponez, şi de acolo la Tesalonic, unde s-a şi călugărit şi a intrat în nevoinţele duhovniceşti. Patul lui era pământul, aşternutul lui o piele, iar haina lui proastă şi sărăcăcioasă; hrana lui, puţină pâine, şi băutura, apă. Sta în picioare toată noaptea la rugăciune şi cu îngenunchere. Totdeauna avea cântări în gura sa, lucrul mâinilor sale era caligrafia, iar când părăsea scrisul, avea citirea dumnezeieştilor Scripturi. Din acestea s-a făcut aşa de blând şi de înţelept, plecat, fără de răutate, întreg la minte, şi câte urmează acestora. Având o bogăţie ca aceasta de fapte bune, s-a hirotonit preot.

Şi în scurtă vreme s-a dus la Constantinopol cu Sfântul Grigorie Decapolitul, cu care s-a închis în biserica Sfântului mucenic Antipa, veselindu-se în grele petreceri, şi în căile vieţii pustniceşti. Iar de vreme ce răsărise eresul cel hulitor de Hristos, al luptătorilor împotriva icoanelor, fericitul acesta încă a purces să meargă la Roma, rugat fiind de unii, şi prinzându-l corăbiile barbarilor, l-au dus legat la Creta şi l-au băgat în închisoare, unde a învăţat pe toţi calea mântuirii, şi a scăpat pe mulţi din mâinile diavolului.

Arătându-i-se acolo oarecare om cu sfinţită cuviinţă de la Mira Lichiei, i-a zis: Iată, primeşte această cărticică; şi el, luând-o, citea şi cânta acestea: "Grăbeşte, Îndurate, şi sârguieşte ca un milostiv spre ajutorul nostru, că poţi voind". Şi această cântare, o minune, se făcu dimineaţă lucru aievea. Căci atunci murind Teofil ocrotitorul eresului, Biserica lui Hristos a dobândit iarăşi podoaba şi buna cuviinţă a cinstitelor icoane. Pentru aceasta atunci şi cinstitul acesta Iosif fiind slobozit de la închisoarea din Creta, s-a dus la Constantinopol, şi dobândind de la oarecine o parte din sfintele moaşte ale Sfântului apostol Bartolomeu, a făcut el împreună cu cinstitul Grigorie o biserică în numele apostolului. Pentru aceasta, aflându-se în grijă şi în gândire multă, a-i împodobi praznicul cu cântări cuvioase şi tropare, se ruga cu lacrimi şi cu suspinuri, ca să dobândească darul acesta, pe care l-a şi dobândit.

Căci văzu un om înfricoşător, cu chip apostolesc, care ridica Sfânta Evanghelie de pe Sfânta masă, şi o puse pe pieptul lui, şi apoi îl binecuvânta. Aceasta a fost începătura dumnezeiescului dar. Căci de atunci şi mai pe urmă fără de trudă şi prea lesne alcătuia sfinţitele cântări, şi le da celor ce cereau, încât socoteau unii cum că nu le scoate de la sine, ci le învăţa întâi de la alţii, apoi le zice pe de rost, şi aşa le da celor ce le pofteau. Dar nu era aşa pricina, precum socoteau aceia amăgindu-se, ci era dat din dumnezeiescul dar a le izvodi. Drept aceea era de gurile tuturor lăudat, şi de toţi dorit şi iubit, nu numai de cei simpli şi de boieri, ci chiar şi de împăraţii cei de atunci.

Şi a fost osândit la izgonire de Barda cezarul, unchiul împăratului Mihail, pentru că sfântul îl mustrase. Ci iarăşi numaidecât chemat din izgonire, îşi lua pe seama lui paza sfintelor vase ale sfintei biserici a lui Dumnezeu, fiind patriarh minunatul Ignatie. Şi nevoindu-se pentru dreapta credinţă, a fost izgonit la Cherson.

Iar după moartea lui Barda a fost eliberat de acolo de Teodora împărătească, care a întărit Ortodoxia, şi făcând laude multor sfinţi, a răposat, şi au fost îngropate cinstitele lui moaşte la mănăstirea unde şi acum se află.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Gheorghe din Maleo.

Sfântul Gheorghe a trăit în sec. al IX-lea. Părinţii au vrut să-l însoare dar el a refuzat şi s-a dus la mănăstirea din Muntele Malea, în Peloponez, adunând în jurul său mulţi ucenici.

Avea darul vederii celor ce aveau să fie în viitor şi şi-a proorocit moartea cu trei ani înainte de a se întâmpla.

Sfântul Gheorghe s-a dus la Domnul în sec. al VI-lea. În slujba de pomenire Sfântul Gheorghe este numit înger pământesc şi făcător de minuni.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei muceniţe Fervuta, a slujnicii ei, şi a tovarăşelor lor.

Sfânta muceniţă Fervuta laolaltă cu sora şi slujnicele ei au răbdat mucenicie pentru Hristos între anii 341 şi 343. Sfânta Fervuta şi sora sa erau surori ale Sfântului Simeon episcopul din Seleucia, care a suferit pentru Hristos în vremea împăratului persan Sapor între anii 341-344.

Atât surorile cât şi tovarăşele lor au fost aduse la curte pentru a o sluji pe împărăteasă. Sfânta Fervuta ieşea în evidenţă prin frumuseţea ei neobişnuită, iar împărăteasa a sfătuit-o să se căsătorească pentru a dobândi o poziţie socială mai înaltă. Dar sfânta a refuzat deoarece s-a dăruit fecioriei întru Hristos.

La scurt timp, împărateasa s-a îmbolnăvit. Vrăjitorii care veniseră să o tămăduiască pe împărătească s-au rănit de frumuseţea Fervutei. Unul din ei a cerut-o de soţie, iar sfânta i-a răspuns că este creştină şi că este mireasa lui Hristos. Ca să se răzbune, amorezul refuzat l-a minţit pe împărat că boala împărătesei se trage de la otrava pe care i-au dat-o slujnicele. Atunci acestea au fost aduse la judecată din ordinul împăratului.

La proces ele au declarat că sunt nevinovate şi că sunt pregătite să accepte moartea pentru Hristos.

Judecătorul şef, vrăjitorul Mauptis, rănit şi el de frumuseţea Fervutei, a trimis un om în celula prizonierelor ca să-i propună Fervutei şi celorlalte libertatea în schimbul acceptului Sfintei Fervuta să-i devină soţie. Ceilalţi doi judecători i-au făcut în secret aceeaşi propunere sfintei fecioare, unul după celălalt.
Sfânta Fervuta a respins cu hotărâre toate propunerile spunând că este mireasa lui Hristos şi că nu ar accepta niciodată o căsătorie lumească.

Muceniţele au fost găsite vinovate de a fi creştine şi de vrăjitorie împotriva împărătesei pe care ar fi otrăvit-o. Au fost condamnate la moarte prin tăierea trupurilor în bucăţi. După aceea, ei au aşezat trei bucăţi într-o parte şi trei în alta, spunând împărătesei să treacă printre ele ca să se vindece de boala ei.

Trupurile sfintelor muceniţe au fost aruncate într-un şanţ de unde au fost recuperate în secret de creştini şi îngropate.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Puplie.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Platon egumenul Mănăstirii Studiţilor.

Tot în această zi, pomenirea a trei Sfinţi prea cuvioşi: Teona, Simeon şi Forvin, care în pace s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Zosima, care a îngropat pe Sfânta Maria Egipteanca.

Sfântul Zosima s-a născut la sf. sec. al V-lea, trăind într-o mănăstire pe malul Iordanului. Acesta a întâlnit-o pe Sfânta Maria Egipteanca (1 aprilie), a împărtăşit-o şi după ce s-a dus la Domnul a îngropat-o. Sfântul Zosima s-a săvârşit în anul 560 la vârsta de 100 de ani.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Teona, care a sihăstrit în Mănăstirea Pantocratorului, iar mai în urmă a ajuns episcop al Tesalonicului şi care în pace s-a săvârşit.

Sfântul Teona a fost ucenicul Sfântului Iacob din Kastoria (1 noiembrie) şi a trăit la începutul sec. al XVI-lea. A trăit o vreme în Mănăstirile Pantocrator şi Simonopetra din Muntele Athos. El a pus bazele mănăstirii Sfintei Anastasia şi a fost sfinţit arhiepiscop al Tesalonicului. S-a săvârşit în pace.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Sinaxar din Minei

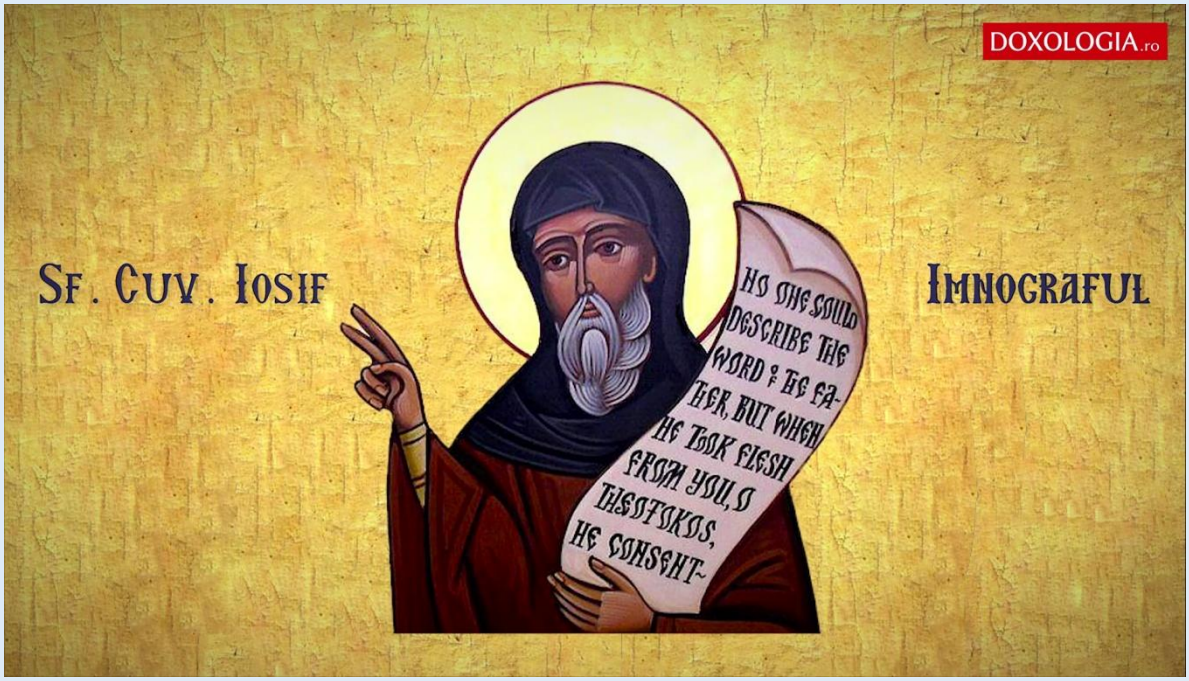

În această lună, în ziua a patra, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Iosif scriitorul de cântări.

Stih: Tu părinte ai fost Dumnezeului Celui Viu, dumnezeiesc lăudător,
Iar eu sunt al tău după moarte nou cântător.
Pe Iosif cu cântări să-l cinstim în a patra zi a lui aprilie,
Pe cel ce cu facerile sale a pricinuit Bisericii veselie.

Prea cuviosul acesta Iosif a fost din Eparhia Siciliei, din părinţi anume Plotinu şi Agata. Era bine credincios şi blând la obicei, şi îndeletnicindu-se pururea spre deprinderea dumnezeieştilor Scripturi. Încăpând patria lui în mâinile agarenilor, a mers cu maica sa şi cu fraţii săi la Pelopones, şi de acolo la Tesalonic, unde se şi călugări, şi intră în duhovniceştile nevoinţe.

Patul lui era pământul, aşternutul lui o piele, iar haina lui proastă şi sărăcăcioasă, hrana lui puţină pâine, şi băutura apă. Sta în picioare toată noaptea la rugăciune şi cu îngenunchere.

Totdeauna cântări avea în rostul său, lucrul mâinilor sale era frumoasa scrisoare, iar când părăsea scrisoarea, avea citirea dumnezeieştilor Scripturi.

Dintru acestea se făcu aşa de blând şi de înţelept, plecat, fără de răutate, întreg la minte, şi câte urmează acestora.

Având o bogăţie ca aceasta de fapte bune, se hirotoni preot şi în scurtă vreme se duse la Constantinopol cu Sfântul Grigorie Decapolitul, cu care s-a închis în biserica Sfântului mucenic Antipa, veselindu-se în grele petreceri, şi în căile vieţii pustniceşti.

Iar de vreme ce răsări eresul cel hulitor de Hristos, al luptătorilor de icoane, fericitul acesta încă purcese să meargă la Roma, rugat fiind de oarecari, şi aflându-l corăbiile barbarilor, îl duseră legat la Crit, şi băgându-l în închisoare, învăţa pe toţi calea mântuirii, şi a mântuit pe mulţi din mâinile diavolului, unde arătându-i-se oarecare om cu sfinţită cuviinţă de la Mira Lichiei, îi zise: aici sunt, ci primeşte această cărticică, şi el luând-o citea şi cânta acestea: Grăbeşte îndurate, şi sârguieşte ca un milostiv spre ajutorul nostru, că poţi voind.

Şi această cântare, o minune ! Se făcu dimineaţa lucru aievea. Căci atuncea murind Teofil începătorul eresului, îşi luă iarăşi biserica lui Hristos podoaba şi buna-cuviință a cinstitelor icoane.

Pentru aceasta atuncea şi cinstitul acesta Iosif slobozindu-se de la închisoarea Critului, se duse la Constantinopol, şi dobândind de la oarecine o parte din sfintele moaşte ale Sfântului apostol Bartolomeu, făcu şi o biserică în numele apostolului, împreună cu cinstitul Grigorie.

Pentru aceasta aflându-se în grijă şi în gândire multă, a-i împodobi praznicul cu cântări cuvioase şi tropare, se ruga cu lacrimi şi cu suspinuri, ca să dobândească ceea ce dorea, pe care a şi dobândit-o.

Căci văzu un om înfricoşat cu chip apostolesc, care ridică Sfânta Evanghelie de pe sfinţita masă, şi o puse pe pieptul lui, şi apoi îl binecuvântă. Aceasta era începătura dumnezeiescului dar, căci de atuncea şi în urmă fără de trudă şi prea lesne alcătuia sfinţitele cântări, şi le da celor ce cereau, cum socoteau unii cum că nu le scoate de la sine, ci le învaţă întâi de la alţii, apoi le zice de rost, şi aşa le dă celor ce le pofteau. Dar nu era aşa pricina, precum aceia socoteau amăgindu-se, ci era dat din dumnezeiescul dar a le izvodi.

Drept aceea era de gurile tuturor lăudat, şi de toţi dorit şi iubit, nu numai de cei proşti şi de boieri, ci chiar şi de împăraţii cei de atuncea.

Şi fu osândit la izgonire de Varda Kesarul, moşul împăratului Mihail, de vreme ce-l mustrase Sfântul. Și iarăşi numaidecât chemat din izgonire, îşi luă pe seama lui paza sfintelor vase ale Sfintei Biserici a lui Dumnezeu, fiind patriarh minunatul Ignatie, după a cărui adormire fu primit şi cinstit de înţeleptul Fotie, că acesta a fost patriarh după Ignatie.

Şi nevoindu-se pentru dreapta credinţă, fu izgonit la Cherson. Iar după moartea lui Varda liberându-se de acolo de Teodora împărăteasa, care a întărit ortodoxia, şi făcând laude multor Sfinţi, a răposat, şi s-au îngropat cinstitele lui moaşte la mănăstirea unde şi acum se află.

Deci Dumnezeu vrând să arate oamenilor cinstea ce o a luat după moarte Sfântul acesta Iosif, a iconomisit un chip ca acesta: Oarecine având un rob trebuitor, care fugindu-i, merse la Sfântul Teodor Tiron, cel numit Fanerot, de-l rugă ca să-i arate robul și aflându-se la biserică trei zile şi trei nopţi, şi neînţelegând nimic, se mâhni, şi vru să se ducă. Însă fiind la Utrenie, şi citindu-se cuvântul de folosinţă sufletească, a adormit puţin, şi văzu pe mucenicul, unde-i zise: Pentru ce te-ai mâhnit o omule ? Să ştii că astă noapte a răposat poetul Iosif, şi fu cinstit de noi de toţi Sfinţii, pe care ne-a cinstit Sfântul lui suflet. Şi acum dară am venit să-ţi spun, du-te în cutare loc, că-ţi vei găsi robul, pe care-l cauţi.

Sinaxar - Cuviosul Iosif imnograful

Ca unul ce dumnezeiește ai pomenit neîncetat pe viul Dumnezeu, Părinte, Și eu, la rându-mi te pomenesc pe tine, cel ce ai adormit.

Cuviosul Iosíf s-a născut în Sicilia la anul 816 d.Hr., din părinți virtuoși și bine credincioși, Plutin și Agatha. Cele despre viața și lucrarea sa le cunoaștem din biografia pe care i-a alcătuit-o ucenicul și urmașul său din mănăstirea unde a viețuit, Teofan, la care s-au adăugat și cuvintele de laudă pe care i le-au închinat Ioan Diaconul și Teodor Pediásimul.

Cuviosul a fost nevoit să plece din locul său de baștină împreună cu familia, din pricina atacurilor arabilor, care la scurt timp au și reușit să cucerească insula. Astfel Iosíf și familia sa s-au mutat în Pelopones. La vârsta de 15 ani și-a părăsit părinții și s-a dus la Tesalonic, și anume la vestita mănăstire Latómou, unde s-a predat nevoinței monahale sub îndrumarea Sfântului Grigorie Decapolitul (a cărui pomenire se face pe 20 noiembrie), având acolo ascultarea de gravor.

După nouă ani de ședere în Tesalonic, la anul 840 d.Hr., s-a dus la Constantinopol împreună cu Sfântul Grigorie și s-a stabilit la mănăstirea Sfântului sfințit mucenic Antipa. Nu a rămas însă multă vreme acolo netulburat, pentru că anul viitor a fost trimis de ortodocșii din Cetatea Împărătească la Roma pentru negocieri pe tema prigoanei iconoclaștilor. Nu a reușit să ducă la bun sfârșit misiunea, întrucât corabia sa a căzut în mâinile piraților arabi, de unde a scăpat prin grija unor credincioși cu dare de mână și prin minunea Sfântului Nicolae.

În timpul scurt al acestei peripeții i s-au întâmplat două fapte de mare însemnătate. Primul, care avea o legătură specială cu el, personal, anume moartea călăuzitorului său duhovnicesc, Sfântul Grigorie Decapolitul, iar celălalt, care privea întreaga Biserică, este vorba de reașezarea sfintelor icoane la cinstea cuvenită.

Atunci când, prin Tesalonic, s-a reîntors la Constantinopol la anul 843 d.Hr., a trăit doi ani ca zăvorât în Mănăstirea Sfântului Antipa. Apoi a trăit în clădirile Bisericii Sfântului Ioan Gură de Aur vreme de cinci ani, până când și-a întemeiat propria sa mănăstire la anul 850 d.Hr., și pe care a închinat-o apostolului Bartolomeu. Acolo a așezat și sfințitele moaște ale apostolului pe care le adusese din Tesalonic, precum și rămășițele pământești ale Părintelui său duhovnicesc, Sfântul Grigorie Decapolitul, și ale celui dimpreună nevoitor cu el, monahul Ioan.

Cuviosul Iosíf l-a rugat cu lacrimi și suspine pe apostolul Bartolomeu să îl ajute în alcătuirea de cântări. Și, cu adevărat, a dobândit această lucrare pe care cu dor o dorea sufletul său. A văzut în vedenie un bărbat cu înfățișarea apostolului, care i-a stârnit sfânta frică, și care a luat de pe Sfânta Masă Evanghelia, i-a băgat-o în sân și l-a binecuvântat. Acesta a fost și începutul dumnezeieștii harisme pe care cuviosul o dorea.

După căderea patriarhului Ignatie și odată cu urcarea pe tronul patriarhal a sfințitului Fotie, la anul 858 d.Hr., cuviosul Iosíf a fost exilat din Varda în Krimea, desigur ca unul care fusese un discipol al lui Ignatie și probabil și ca latinofil într-un anume fel, dat fiind că în urmă cu niște ani fusese trimis de patriarhul Ignatie să ceară ajutorul Romei. Nu a rămas însă în exil multă vreme, pentru că, așa cum se

va dovedi și din poziția ulterioară pe care a avut-o cuviosul Iosíf, sfințitul patriarh Fotie îl cinstea în mod deosebit.

Când în 867 d.Hr. patriarhul Ignatie s-a urcat pentru a doua oară pe tronul patriarhal, cuviosul Iosíf a devenit schevofilax al Sfintei Sofia și a păstrat această poziție și pe durata celui de-al doilea patriarhat al Sfântului Fotie. A adormit cu pace la anul 886 d.Hr.

Cea mai mare parte a operei imnografice a cuviosului este alcătuită din canoane, care se găsesc din abundență în tipărituri și manuscrise.

Contribuția cuviosului Iosíf la definitivarea imnografică a Octoihului este determinantă, dat fiind că el a acoperit cele mai multe cântări din cursul săptămânii, în afară de duminici, ale căror canoane le alcătuiseră deja Cosma Melodul și Ioan Damaschin.

La imnele Mineelor, cuviosul Iosíf este cel mai bogat reprezentat imnograf, dat fiind că se păstrează 165 de canoane ale sale cu structură similară, care de regulă aduc laudă sfinților din a doua categorie de prăznuire, pentru că marile sărbători ale Mineiului fuseseră deja acoperite imnografic.

Impresionează în mod deosebit Canonul Imnului Acatist, alcătuit după irmoasele cuviosului Ioan Damaschin și o cântă pe Maica Domnului printr-un interminabil șir de epitete și imagini poetice, precum: ”rug aprins”, ”nor cu totul luminos”, ”trandafir nevește jit”, ”măr bine mirositor”, ”porumbiță” și altele asemenea.

Sedealnă, Glasul III. De frumusețea…

Pe alăuta Cuvântului cea cu douăsprezece corzi, pe lira atot armonioasă a harului, pe făcătorul de cântări Iosif să-l cinstim după cuviință, căci acesta a cântat prin cântări dulci ca mierea, mișcat fiind de Duhul, întregul sobor al Sfinților, cu carii se și roagă neobosit să se dea nouă dezlegare greșelilor.

Sursa: https://www.pemptousia.ro/2015/04/cuviosul-iosif-imnograful/

Arhid. Ştefan Sfarghie – Sinaxar - Sfântul cuvios Iosif (†886)

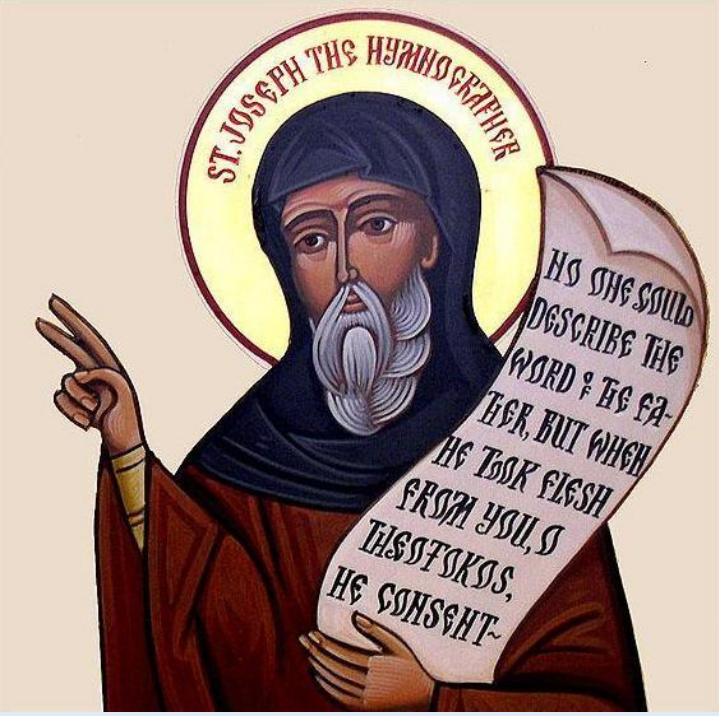

Sfântul cuvios Iosif (†886) s-a născut în Sicilia din părinţi dreptcredincioşi, Plotin şi Agata. Căzând patria sa, Sicilia, în mâinile arabilor, a plecat împreună cu părinţii lui în Grecia şi s-a aşezat în Peloponez, apoi în Tesalonic.

Tânărul Iosif, având nevoie de linişte şi de învăţătură, a intrat în Mănăstirea Latomos, făcându-se călugăr, ducând acolo o viaţă de mare asprime.

A avut fericirea de a fi ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul, din îndemnul căruia cuviosul Iosif a plecat la Roma pentru a vesti că la Bizanţ a început din nou lupta împotriva sfintelor icoane.

Nu a ajuns la Roma, deoarece corabia cu care călătorea a căzut în mâinile arabilor, care l-au dus în insula Creta, unde l-au ţinut închis 6 ani.

După ce a fost eliberat, cuviosul s-a retras într-un schit unde a început a alcătui cântări, imne şi canoane bisericeşti.

A fost surghiunit în Herson pentru că a avut curajul să mărturisească cinstirea sfintelor icoane.

Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Iosif, imnograful; Sfinții cuvioși Gheorghe de la Maleon şi Zosima

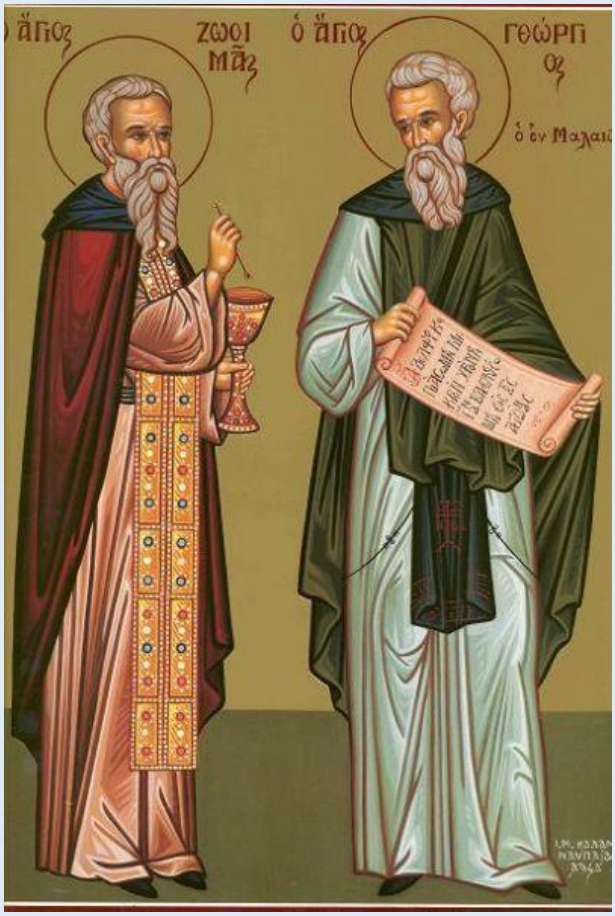

Sfântul cuvios Iosif, imnograful

Sfântul cuvios Iosif, imnograful s-a născut în insula Sicilia, Italia din părinţi creştini: Plotin şi Agatia. Din cauza invaziei turcilor în Sicilia, acesta a plecat împreună cu familia sa în Peloponez, sudul Greciei şi apoi în Tesalonic.

A intrat în monahism în Mănăstirea Latomas, fiind hirotonit apoi preot. A călătorit cu Sfântul Grigorie Decapolitul la Constantinopol rămânând la Mănăstirea Sfinților Serghie şi Vah.

În perioada iconoclastă, în timpul împăratului Leon armeanul (813-820) Sfântul Iosif a fost trimis la Roma de Sfântul Grigorie Decapolitul, dar pe drum a fost prins de către soldaţi, fiind întemniţat în insula Creta.

După restabilirea cultului icoanelor, Sfântul Iosif a fost eliberat din închisoare şi a plecat la Constantinopol, unde a primit în dar o parte din moaştele Sfântului apostol Bartolomeu şi a zidit, în Tesalia, o biserică în cinstea acestuia.

Sfântul Iosif s-a rugat lui Dumnezeu să-i ofere darul de a alcătui cântări religioase şi a văzut un om cu chip de apostol, care a i-a pus Evanghelia pe piept şi l-a binecuvântat. De atunci a alcătuit numeroase cântări şi canoane religioase aflate în uzul Bisericii Ortodoxe.

Fiind un apărător al Sfintelor icoane a fost exilat în Chersonez, localitate în partea de Sud-Vest a peninsulei Crimeea, de unde s-a întors abia după moartea împăratului Teofil.

În timpul patriarhului Ignatie (877) a fost numit schevofilax - eclesiarh însărcinat cu păstrarea obiectelor de cult - al Patriarhiei Constantinopolului, ascultare pe care a îndeplinit-o până în anul 833, când, în luna aprilie, a trecut la cele veşnice.

Troparul, glas 8: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Iosif, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Sfântul Gheorghe din Maleon

A trăit în secolul al IX-lea. Părinții au vrut să-l însoare, dar el a refuzat și s-a dus la mănăstirea din Muntele Maleon, în Peloponez, adunând în jurul său mulți ucenici.

Avea darul vederii celor ce aveau să fie în viitor și și-a prorocit moartea cu trei ani înainte de a se întâmpla.

Troparul, glas 1: Locuitor pustiului, înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Gheorghe. Cu postul, cu privegherea şi prin rugăciune primind daruri cereşti, tămăduieşti pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Sfântul Zosima din Palestina

Cuviosul Zosima a fost monah în mănăstirea de la Iordan în timpul împărăției lui Teodosie cel mic. El este acel cuvios Zosima care a aflat-o pe Sfânta Maria Egip-

teanca care trăia dincolo de Iordan. El i-a dus Sfânta Împărtășanie o dată, iar în următorul an a îngropat-o.

Sfântul cuvios Zosima a trecut la Domnul la vârsta de 100 de ani.

Proloage - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Iosif, scriitorul de cântări (883)

Luna aprilie în patru zile: Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Iosif, scriitorul de cântări (883)

Prea cuviosul Iosif a fost din insula Siciliei, din părinți dreptcredincioși, anume Plotin și Agati, fiind un copil blând și dăruit din fire. Și l-au crescut părinții cu multă grijă, lucru care a fost de folos la toată Biserica, de vreme ce copilul acesta avea să fie poet, făcător de cântări, care a împodobit toată Biserica lui Dumnezeu.

Deci, căzând patria sa, Sicilia, în mâinile saracinilor, dimpreună cu toată familia sa, fericitul s-a mutat în Grecia și s-a așezat în Peloponez, iar, de acolo, în cetatea Tesalonicului, unde tânărul Iosif, având nevoie de liniște și de multă învățătură, a intrat în mănăstirea Mântuitorului, numită Latomus, făcându-se călugăr și ducând o viață de mare asprime. Toată noaptea și-o petrecea stând în picioare și în genunchi, rugându-se și cântând Domnului cântări de laudă și de prea mărire, pe care el însuși le alcătuia cu multă măiestrie, uimind pe toți cei ce-l ascultau. Totdeauna avea cântări în gura lui, lucrul mâinilor sale era scrisul frumos, iar când părăsea scrisul, avea citirea Scripturii. Patul lui era pământul, așternutul lui o piele, haina lui proastă și sărăcăcioasă, hrana lui puțină pâine, iar ca băutură, apa. Toate le nesocotea, ca să-și închine viața cunoașterii Scripturii, pe care ardea de dorință de a o

împărtăși semenilor săi. Având o bogăție ca aceasta de fapte bune, a fost sfințit preot. Și se sârguia spre și mai multă nevoință și osteneli, săvârșind, adeseori, dumnezeiasca taină a Liturghiei și rugându-se cu lacrimi pentru el și pentru toată lumea.

Și a avut fericirea de a viețui, în mănăstirea lui, împreună cu Sfântul Grigorie Decapolitul, care l-a primit ca ucenic al său, și pe care l-a iubit mult și i-a fost prieten. Din îndemnul Sfântului Grigorie, cuviosul Iosif a pornit spre Roma, pentru a vesti și acolo, că la Bizanț a început, din nou, lupta împotriva Sfintelor icoane. Și era episcop al Romei papa Leon al III-lea, iar ultimii împărați din Constantinopol, luptători împotriva icoanelor, au fost Leon Armeanul și Teofil. Dar fericitul Iosif n-a mai ajuns la Roma niciodată, corabia căzând în mare, în mâinile barbarilor saracini.

Deci, cuviosul Iosif, prins fiind de aceștia, a fost dus în insula Creta și a stat închis acolo, vreme de șase ani, până la moartea lui Leon Armeanul (82O). La întoarcerea sa în mânăstire, Sfântul Grigorie Decapolitul nu mai era în viață.
Deci, Sfântul Iosif s-a retras în unul din schiturile zidite de el unde, plin de harul lui Dumnezeu, a început să scrie cântări bisericești, pesne și canoane, care fac și astăzi podoaba sfintei noastre Biserici.

Sub împărăția rău credinciosului Teofil s-a dezlănțuit cea din urmă prigoană împotriva Sfintelor icoane. Fericitul Iosif a îndurat, din nou, grele suferințe pentru îndrăzneala mărturisirii în cinstea Sfintelor icoane și a fost surghiunit în Cherson, de unde nu a putut să se întoarcă, decât după moartea împăratului Teofil (842), la chemarea Sfintei împărătese Teodora, soția împăratului, care, încetând prigoana, ca o drept credincioasă împărătească ce era, a reașezat credința ortodoxă în toate drepturile ei.

Ținut în mare cinste de însuși Sfântul Ignatie, patriarhul Constantinopolei, Sfântul Iosif poetul s-a mutat la Domnul, fiind lăudat prin cântări în ceruri de toți Sfinții, pe care el i-a prea mărit cu credință, cât a fost pe pământ.

Dumnezeului nostru slavă !

Cuvânt al Sfântului Părintelui nostru Casian despre dreapta socotire și ca să nu ne înălțăm

Zis-a Casian romanul: "Aduceți-vă aminte de bătrânul Iron și de căderea jalnică ce a pătimit cu puțin înainte în fața ochilor noștri și în ce fel prin batjocura diavolului,

din înălțimea petrecerii lui, în adâncul morții a căzut. Ne aducem aminte că cincizeci de ani a petrecut în pustia din apropiere și câtă asprime de viață și tare înfrânare a avut, mai mult decât toți cei din singurătatea de aici. Și cum, șezând în pustie, după atâtea osteneli și lupte, fiind batjocorit de diavolul și în prea grea cădere alunecând, pe toți părinții și frații ce erau în pustia aceea, în nemângâiată jale i-a pus. Că n-ar fi pătimit aceasta de ar fi fost întărit cu fapta cea bună a dreptei socotiri, care l-ar fi învățat, nu judecății sale să se plece, ci sfătuirii părinților și fraților.

Că, până într-atâta, urma judecății sale și, cu postul, căuta a se deosebi de ceilalți oameni, încât, nici la Praznicul Sfintelor Paști, nu venea la biserică, ca, nu cumva, adunându-se cu părinții și cu frații și împreună muncind cu dânșii, silit să fie a se înfrupta din legume sau din altceva ce se aducea la masă și să se pară că a căzut din rânduiala lui. Deci, acesta, prea multă vreme înșelat fiind de voia sa și pe îngerul satanei primindu-l și, lui, ca îngerului luminii, închinându-i-se, a primit poruncă de la el, ca la miezul nopții să se arunce pe sine într-un puţ adânc, ca să cunoască, prin cercare, că nu va mai fi nicidecum supus la vreo primejdie, pentru fapta bună cea mare ce o avea el și pentru ostenelile lui cele după Dumnezeu. Iar el, nedeosebind cu judecată cine este cel ce îl sfătuia acestea, ci, întunecându-se cu mintea, s-a aruncat pe sine, la miezul nopții, în puț.

Și, după puțin timp, frații cunoscând întâmplarea, cu multă osteneală abia au putut să-l scoată aproape mort de acolo. Iar, după ce l-au scos, trăind încă două zile, a treia zi a răposat, lăsând fraților și bătrânului Pafnutie jale nemângâiată. Că acesta, de multa lui iubire de oameni fiind îndemnat și aducându-și aminte de multele lui osteneli și de anii lui cei mulți la număr, pe care în pustie i-a petrecut, nu l-a despărțit de pomenirea și prinosul celor adormiți, ca să nu se numere cu cei ce se omoară singuri.

***

Ce să zic, apoi, despre acei doi frați ? Ei petreceau dincolo de pustia Tebaidei, unde petrecea odată fericitul Antonie. Că aceștia, din cuget fără socotință pornindu-se, s-au sfătuit să meargă în pustia cea mai dinlăuntru, care este mare și neumblată, judecând întru sine să nu ia hrană de la om, decât numai aceea pe care Domnul le-o va da lor, făcând minuni. Și când i-au văzut pe ei de departe mazichii (un neam de oameni care era mai sălbatic și mai crud, decât toate neamurile sălbatice), cum rătăcesc prin pustie și că sunt slăbiți de foame, schimbând, din dumnezeiasca pronie, sălbăticia lor în iubire de oameni, cu pâini i-au întâmpinat pe ei.

Atunci, unul din cei doi fraţi, mai sus zişi, venindu-i lui dreapta socotire, în taină, cu bucurie şi cu mulţumire, a primit pâinile, socotind că, dacă cei atât de cruzi şi sălbatici şi care de-a pururea se bucură să verse sângele oamenilor, s-au milostivit spre dânşii, văzându-i obosiţi şi slăbiţi, apoi nu le-ar fi adus hrană, de nu i-ar fi îndemnat Dumnezeu.

Iar celălalt frate, lepădându-se de hrană, ca şi când ar fi fost adusă de oameni şi rămânând în statul de judecată, din slăbiciunea nemâncării, s-a săvârşit din viaţă.

Deci, deşi prea rău s-au sfătuit amândoi de la început, sfătuire fără de socotinţă şi spre pierzanie dându-şi lor, unul însă, venindu-i în taină, dreapta socotire, a îndreptat ceea ce, cu obrăznicie şi necugetat, au hotărât. În vreme ce, celălalt, în cugetarea cea mai dinainte şi fără de minte stăruind, afară de dreapta socotinţă aflându-se, moartea pe care Domnul a voit să o întoarcă de la dânsul, el şi-a atras-o asupra sa.

***

Ce să mai zic, încă, şi de acela, al cărui nume nu voiesc să-l spun, fiindcă este încă în viaţă, care, primind de multe ori pe dracul, ca pe un înger, luând şi descoperiri printr-însul şi lumină mare de felinar în chilia lui văzând, în cele din urmă, a primit poruncă de la el, ca pe fiul său, care petrecea cu dânsul împreună în mânăstire, jertfă să-l aducă lui Dumnezeu, ca şi când, din aceasta s-ar învrednici de cinstea lui Avraam.

La această sfătuire atâta s-a plecat, cât şi cu fapta ar fi săvârşit junghierea fiului său, dacă nu l-ar fi văzut acesta, că, afară de obicei, ascute cuţitul şi pregăteşte funii de legături, cu care vrea să-l lege pe el, ca pe o ardere de tot, dar fiul numai cu fuga şi-a agonisit scăparea.

Deci, prea arătat este, din cele zise, că nu s-ar fi batjocorit aceia atât de jalnic şi ticăloşeşte, de ar fi avut darul dreptei socotiri. Drept aceea, atât prin pilde noi, cât şi prin hotărâri ale Părinţilor celor de demult, socotim că îndeajuns s-a dovedit faptul că dreapta socotire este izvor şi rădăcină şi cap şi legătură tuturor faptelor celor bune. Deci, cu ce fel de chip o putem câştiga şi cum o cunoaştem pe cea adevărată şi de la Dumnezeu dreaptă socotire, precum şi pe cea cu nume mincinos, spoită şi diavolicească?

Zicea ava Moisi: "Adevărata, dreaptă socotire nu se câştigă decât din smerenie, prin aceasta că nu numai cele ce facem, ci şi cele ce grăim şi gândim, să le descoperim părinţilor şi întru nimic să nu credem judecăţii noastre, ci, întru

toate, să urmăm cuvintelor bătrânilor și, acea hotărâre să credem că este bună, pe care ei o vor alege. Că aceasta îl păzește pe om nevătămat, de toate cursele vrăjmașului. Că este cu neputință ca, cel ce-și pune viața sa în rânduială, prin socotirea și judecata celor mai bătrâni, să cadă în înșelarea diavolilor. Că și mai înainte de a se învrednici cineva cu darul dreptei socotiri, chiar numai a arăta și a descoperi părinților aducerile aminte cele rele și gândurile, chiar, numai aceasta le veștejește și mai slabe le face. Că precum șarpele din vizuina întunecoasă, ieșind la lumină, se silește să fugă și să piară, așa și gândurile rele, prin buna mărturisire și spovedanie arătându-se, se silesc să fugă de la om.

Și pentru ca mai deslușit să înțelegeți această faptă bună și din pildă, voi povesti întâmplarea lui ava Serapion, pe care o spunea des, înaintea celor ce veneau la dânsul, pentru pază. Că zicea așa: "Când eram mai tânăr, ședeam împreună cu starețul meu și, după ce mâncam noi, sculându-mă de la masă, din lucrarea diavolului, furam câte un posmag și-l mâncam pe furiș de starețul meu. Deci, după ce am petrecut mai multă vreme făcând aceasta, stăpânit fiind de obicei, nu puteam să biruiesc năravul, fără numai că eram judecat de cugetul meu, iar starețului îmi era rușine a-i spune. Și s-a întâmplat, din iconomia lui Dumnezeu, Cel iubitor de oameni, de au venit niște frați la stareț, pentru folos și-l întrebau despre gândurile lor. Și a răspuns starețul: "Nimic nu vatămă pe călugăr și nimic nu bucură mai mult pe draci, decât a ascunde gândurile sale față de părinții cei duhovnicești." Le-a mai grăit lor încă și pentru înfrânare. Iar acestea grăindu-se venindu-mi în sine și socotind că Dumnezeu a descoperit starețului greșelile mele, umilindu-mă, am început a plânge și am scos posmagul din sânul meu, pe care mă învățasem a-l fura și, aruncându-mă la pământ, ceream iertăciune, pentru cele trecute și rugăciune, pentru întărirea celor viitoare.

Atunci, starețul a zis: "O, fiule, te-a slobozit pe tine mărturisirea ta, chiar de-aș fi tăcut eu, că l-ai înjunghiat pe dracul, care te rănea atunci când tăceai, dând acum pe față cele despre tine. Că, până acum l-ai făcut de te-a stăpânit, fiindcă nu i-ai stat împotrivă, nici nu l-ai vădit, dar, de acum, nu va mai avea loc întru tine, fiind scos afară din inima ta, la arătare".

Și încă n-a isprăvit starețul vorba și, iată, lucrarea s-a arătat, că o făclie de foc, a ieșit din sânul meu și a umplut casa de miros rău, încât socoteau cei ce erau acolo, că ceea ce arde este pucioasă multă.

Atunci a zis starețul: "Iată, Domnul a dat dovadă, pentru cuvintele mele, și pentru slobozenia ta, prin semnul ce s-a făcut." Și așa s-a depărtat de la mine, prin

mărturisire, patima îmbuibării pântecului și diavoleasca lucrare a furtului, încât nici în minte nu-mi mai este acest fel de poftă. Iată, dar, că și din cuvintele zise de ava Serapion, ne învață că, atunci, ne învrednicim de darul adevăratei drepte socotiri, când nu vom crede în judecata minții noastre, ci învățăturii și sfătuirii părinților. "Că, prin nici un alt neajuns nu surpă diavolul pe om în prăpastie, decât prin a-l pleca să se lepede de sfătuirea părinților și să urmeze judecăților și voii sale".

Iar pe noi, o să ne izbăvească de acestea Domnul Dumnezeu, a Căruia este slava, acum și pururea și în vecii vecilor ! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida (4 aprilie)

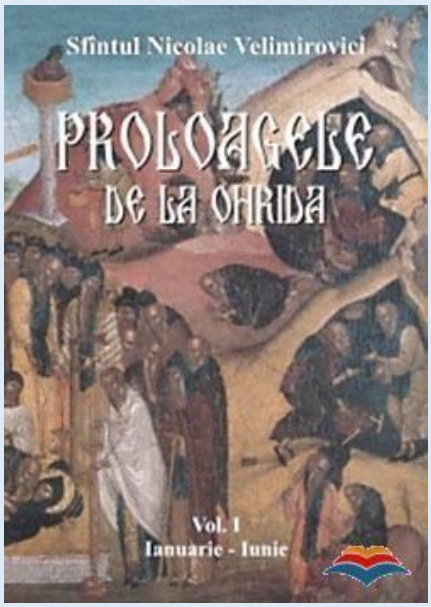

Pomenirea Sfântului prea cuviosului părintelui nostru Iosif, scriitorul de cântări

Sfântul cuvios Iosif s-a născut în Sieilia, din părinţi evlavioşi şi plini de toată virtutea. După moartea lor, Iosif s-a strămutat în Tesalonic, unde a primit şi tunderea în cinul monahal. Ca monah, el s-a făcut pildă tuturor prin postiri, înfrânări mari, rugăciunea neîncetată, cântări de psalmi, privegheri şi multe feluri de nevoinţe.

Episcopul Tesalonicului 1-a hirotonit preot. Pe când a venit la Tesalonic, marele Grigorie, decapolitul a fost atât de impresionat de Iosif, de caracterul lui minunat, încât 1-a invitat să vină la mânăstirea lui din Constantinopol.

Când focul limbilor otrăvite au izbuncnit iar împotriva sfintelor icoane, pe vremea lui Leon, armeanul, Iosif a fost trimis la Roma ca să ceară Papei şi Bisericii din Roma să lupte pentru Sfânta Ortodoxie. Aflându-se în această călătorie, el a fost răpit de piraţi şi dus în insula Creta, unde ereticii 1-au ţinut în închisoare timp de şase ani.

Iosif s-a bucurat pentru a fi fost învrednicit să primească chinuri pentru Hristos şi de aceea aducea neîncetată laudă lui Dumnezeu, socotindu-şi cătuşele ca şi nişte podoabe de aur.

Dis de dimineaţă, în ziua slăvitei prăznuiri a Naşterii Domnului, intru al şaselea an al întemniţării lui Iosif, răul împărat Leon, armeanul a fost asasinat în biserică în timp ce asculta Utrenia, în acelaşi moment Sfântul Nicolae s-a înfăţişat înaintea lui Iosif în închisoarea din Creta şi i-a zis: „Ridică-te şi urmează-mi!"Iosif s-a simţit ridicat în văzduh şi s-a aflat deodată înaintea porţilor cetăţii Constantinopol. Toţi dreptmăritorii creştini s-au bucurat cu bucurie mare la vederea lui.

El a alcătuit canoane şi imne pentru slujbele multor sfinţi. El avea darul înainte vederii, drept pentru care patriarhul Fotie 1-a rânduit duhovnic cinului preoţesc, arătându-1 lor ca pe un „om al lui Dumnezeu, un înger în trup şi un părinte al părinţilor".

La adâncile sale bătrâneţe el s-a mutat la Domnul Cel căruia I-a slujit cu credinţă, cu lucrul şi cu minunatele cântări de el scrise.

El a adormit cu pace în ajunul Sfintei şi marii zi Joi, din anul 883 după Hristos.

Pomenirea Sfintei muceniţe Fervuta, a surorii ei văduve şi a slujnicei lor

În timpul împăratului persan Sapor a fost asasinat Sfântul episcop Simeon. Fervuta, sora episcopului Simeon, fusese luată la palatul împărătesc din dorinţa împărătesei.

Fervuta era extraordinar de frumoasă şi mulţi pretendenţi doreau căsătoria cu ea, printre care se aflau şi anumiţi preoţi păgâni şi vrăjitori. Fervuta însă i-a respins pe toţi, atrăgând astfel asupra ei multă ură.

În acel timp împărăteasa s-a îmbolnăvit, prilej cu care toţi păgânii respinşi de Fervuta i-au strecurat împăratului că aceasta ar fi otrăvit-o pe împărăteasă şi că dacă voia să o scape, atunci să o ucidă pe Fervuta, pe sora ei văduvă şi pe slujnica lor prin tăiere în două cu fierăstrăul, trei părţi ale trupurilor lor aşezându-le de o parte, trei părţi de cealaltă, iar împărăteasa să fie purtată prin mijloc şi astfel se va vindeca, împăratul a ascultat sfatul păgânilor băutori de sânge.

Fervuta împreună cu sora şi ei şi cu slujnica lor au luat mucenicia pentru Hirstos la anul 343, dobândind astfel cununile cele veşnice ale Veşnicei împărăţii a Stăpânului lor Hristos.

Pomenirea Sfântului cuvios Zosima din Palestina

Cuviosul Zosima a fost monah în mânăstirea de la Iordan în timpul împărăţiei lui Teodosie cel mic.

El este acel cuvios Zosima care a aflat-o pe Sfânta Maria Egipteanca care se nevoia dincolo de Iordan, căreia i-a dus Sfânta Împărtăşanie o dată, iar în următorul an a îngropat-o.

Sfântul cuvios Zosima a trecut la Domnul la vârsta de o sută de ani, în veacul al şaselea.

Pomenirea Sfântului cuvios mucenic Nichita

Sfântul Nichita a fost de loc din Albania, dar de neam slav. Monah la Sfântul Munte fiind, el s-a dus la Serres, unde a intrat în dispută cu mullahii pe teme de credinţă. Neputând să-1 biruiască cu cuvântul, turcii 1-au supus torturii şi aşa şi-a dat Sfântul cuvios Nichita sufletul lui Dumnezeu, la anul 1808.

Cântare de laudă la Sfânta muceniţă Fervuta

Roaba Domnului, fecioara Fervuta,
Precum mieluşelul cel dus la tăiere a tăcut,
Nezicând: „ Vai mie!"
Ci cu bucurie jertfa şi-a primit
Până la capăt.

Pământeasca înşelăciune a acestei lumi
Cu desăvârşire a dispreţuit
Căci mai mult decât pe întreaga lume
Pe Domnul ei L-a iubit.

În regalul palat domnea deşertăciunea şi boala,
Din el credinţa minunată în Fiul lui Dumnezeu lipsea;
Printre descântători domnea blestemul întunericului,
Dintre ei lipsea cunoaşterea Făcătorului şi a lumii
Celei cereşti.

Frumuseţea cea trupească
Piatră de poticnire este,

Acolo unde nu-i iubirea lui Dumnezeu,
Credinţa şi nădejdea.

Astfel Fervuta fecioara jertfă întreagă
Lui Hristos pe sine s-a adus,
Ea pe lume a lăsat-o toate să-i jefuiască,
Dar nu şi sufletul ei.

Chinuitorul i-a omorât trupul,
Dar sufletul ei viu nu i l-a putut înrobi.

Colivia trupului i-a spart-o:
Din ea sufletul a zburat voios către Rai,
Din părelnica libertate a vieţii trupeşti,
La adevărata libertate veşnică.

Sângele ei a curs pe pământ,
Trupul ei a devenit pământ,
Dar Fervuta este vie în veci.

Cugetare

Dumnezeu proslăveşte pe cei care Îl proslăvesc pe El. Aceasta se vede cu putere şi din belşug în vieţile sfinţilor.

Sfântul Iosif, scriitorul de cântări cu adevărat L-a slăvit pe Dumnezeu prin cântările şi toate celelalte lucrări ale sale, între care şi chinurile închisorii.

Şi pe el Dumnezeu l-a proslăvit şi în viaţa aceasta şi în cealaltă, în timpul vieţii, prin aceea că însuşi Sfântul Nicolae i s-a înfăţişat în închisoarea din Creta, l-a eliberat şi l-a adus într-o clipeală la Constantinopol.

Când cuviosul Iosif se nedumerea întru sine dacă să compună un canon de rugăciune pentru Sfântul apostol Vartolomeu, apostolul însuşi i-a apărut în faţa ochilor în strai luminos şi i-a spus lui Iosif că bineplăcută Îi este lui Dumnezeu alcătuirea acestui canon.

Când a murit Sfântul Iosif, un cetăţean al Constantinopolilui a aflat de slava pe care o are sfântul înaintea lui Dumnezeu. Acest cetăţean se dusese la Biserica Sfântului Teodor, fanariotul spre a-1 ruga să-i dezvăluie unde se ascunde un rob al

său fugit. (Pentru că acest Sfânt Teodor era cunoscut printre credincioşi că descoperă cele pierdute sau furate, el era numit de popor Fanariotul, care înseamnă: „cel care descoperă cele ascunse".)

Acest cetăţean s-a rugat trei zile şi trei nopţi şi văzând că nu primeşte nici un răspuns de la sfânt era gata să plece din biserică.

Dar chiar atunci Sfântul Teodor i s-a înfăţişat în vedenie şi i-a zis: „De ce te mânii, omule? Iosif, scriitorul de cântări a ieşit din trup şi iată, noi am fost cu el. El a murit în această noapte şi noi toţi cei cărora el le-a compus prea frumoase cântări i-am dus sufletul la ceruri şi 1-am înfăţişat înaintea lui Dumnezeu. De aceea am întârziat în răspunsul către tine."

Luare aminte

Să luăm aminte la învierea din morţi a Domnului nostru Iisus Hristos:

- *La cum sufletul Său S-a întors de la iad şi a locuit iarăşi în al Său trup;*
- *La cum, după ce a înviat cu puterea Sa dumnezeiască şi alte trupuri care muriseră, L-a înviat şi pe al Său.*

Predică despre Biserica care este Trupul lui Hristos

Dărâmaţi templul acesta şi în trei zile îl voi ridica (Ioan 2: 19).

Aşa le-a grăit Domnul iudeilor celor vicleni despre *templul trupului Său* (Ioan 2: 21). Dar cum viclenilor nu le e dat niciodată să înţeleagă nimic, aşa nici iudeii nu au înţeles, ci mai vârtos şi-au bătut joc de El. Dar Domnul nu i-a certat pentru aceasta; totuşi cele spuse de El s-au împlinit. Iudeii I-au ucis trupul, dar El L-a ridicat din nou şi L-a ridicat întru putere şi întru slavă.

Cei vicleni L-au pedepsit pe Dumnezeu cu uciderea, iar Domnul i-a certat pe vicleni cu învierea. Căci pe vicleni îi satisface foarte să-şi poată arăta puterea asupra altora, ucigându-i. Pentru Domnul însă este o bucurie ca să-Şi arate puterea prin aceea că aduce din nou la viaţă şi ceea ce era mort. Căci nimic nu este mai trecător decât triumful răului şi nimic mai veşnic decât triumful adevărului.

Dărâmaţi templul acesta. Domnul a numit Trupul Său Biserică. Ucisă, acea biserică a fost îngrămădită într-un mormânt întunecos, peste a cărui uşă s-a prăvălit o piatră mare şi grea, care să împiedice lumina să intre.

Acelei Biserici însă nu-i trebuia lumina soarelui. Căci ea avea propria ei lumină, lumina Soarelui Dreptăţii, Care strălucea dinlăuntru. O mână blândă şi dumnezeiască a dat la o parte piatra de pe mormânt şi S-a înfăţişat Domnul înviat, întru slavă şi întru putere.

Cele ce s-au petrecut cu Trupul Preacurat al Domnului, s-au petrecut de nenumărate ori, mai târziu, cu Biserica sfinţilor de pe tot pământul.
Duşmanii Bisericii au prigonit-o pe ea cu sălbăticie, au schingiuit-o, au dărâmat-o şi au îngropat-o în întuneric. Dar Biserica, după fiecare astfel de omorâre şi îngropare a înviat mai slăvită şi mai puternică.

Aşa cum a înviat Biserica Trupului Domnului nostru, aşa la sfârşitul veacurilor va învia Biserica Sfinţilor Lui intru plinătate şi desăvârşire.

O, Doamne al nostru Cel care ai înviat a treia zi din morţi, nu ne lăsa pe noi pradă stricăciunii şi morţii celei veşnice, ci ne învie pe noi întru veşnica viaţă, Căci Ţie se cuvine toată slava şi mulţumita în veci. Amin.

Teodor Danalache – Paraclisele Sfântului Nicolae

Paraclisele Sfântului Nicolae reprezintă opt canoane de cântări, alcătuite de Sfântul Iosif imnograful, pentru fiecare dintre cele opt glasuri bisericeşti ale Octoihului. Pentru că Biserica a închinat ziua de joi cinstirii Sfântului ierarh Nicolae, Utrenia acestei zile cuprinde un canon dedicat sfântului, câte unul pentru fiecare glas.

Sfântul ierarh Nicolae este unul dintre cei mai cunoscuţi şi iubiţi sfinţi ai Bisericii Ortodoxe, acesta fiind cunoscut mai ales că un prieten cald şi mijlocitor către Dumnezeu pentru copii şi bătrâni, pentru credincioşii de rând şi pentru sfinţiţii slujitori ai Sfântului Altar.

"Îndreptător credinţei şi chip blândeţilor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câştigat, cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte ierarhe Nicolae, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre."

Paraclisele Sfântului Nicolae

Sfântul Iosif imnograful, cunoscut şi ca "scriitorul de cântări", a compus aceste canoane către Sfântul Nicolae, atât pentru uzul liturgic bisericesc, cât şi pentru folosinţa individuală a credincioşilor. Pentru a fi la îndemână credincioşilor, ca-

noanele Sfântului Nicolae au fost structurate asemenea Paraclisului Maicii Domnului, acestea putând fi săvârşite, astfel, ca slujbe independente.

Pe lângă canoanele închinate Sfântului Nicolae, paraclisele închinate acestuia mai cuprind şi alte rugăciuni: binecuvântare, rugăciuni începătoare, Psalmul 142, cântări, Psalmul 50 şi ectenii. Cântările canoanelor sfântului sunt despărţite de către un stih: "Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi!" Având binecuvântare şi otpust, paraclisele pot fi săvârşite de preot, atât în casele credincioşilor, cât şi în biserică.

Sfântul cuvios Iosif este prăznuit în ziua de 4 aprilie. Născut în insula Sicilia, din părinţi creştini, cuviosul s-a deprins încă din fragedă vârstă cu vieţuirea creş-tinească. Când insula a fost ocupată de turci, familia sfântului a plecat, mai întâi, în Peloponez, iar mai apoi, în Tesalonic.

Pe când era în Tesalonic, cuviosul a fost tuns în monahism, în obştea din Mănăstirea Latomas. Având o viaţă curată şi nevoindu-se în chip smerit, cu postul, cu rugăciunea şi cu privegherile, cuviosul este hirotonit preot, de către episcopul Tesalonicului. Mai apoi, întâlnindu-l pe cuvios, Sfântul Grigorie Decapolitul îl cheamă în mănăstirea sa din Constantinopol, închinată Sfinţilor Serghie şi Vah.

În vremea împăratului rău credincios Leon Armeanul (813-820), ridicându-se război împotriva sfintelor icoane, Cuviosul Iosif a fost trimis la Roma, spre a cere sprijin din partea Bisericii de acolo. Pe drum însă, căzând în mâinile soldaţilor împăratului, cuviosul a fost dus în insula Creta, unde necredincioşii l-au aruncat în închisoare. Vreme de aproape şapte ani, Sfântul Iosif a pătimit pentru credinţa sa, suferind nedreptatea ca pe o mângâiere, iar celula ca pe o chilie prea frumoasă.

Împăratul cel rău credincios a fost asasinat în dimineaţa zilei de 25 decembrie 820, pe când asculta utrenia, în Biserica Sfânta Sofia. În aceeaşi dimineaţă, Sfântul ierarh Nicolae s-a arătat în celula cuviosul Iosif şi i-a spus: "Ridică-te şi urmează-mi!" Mai apoi, în chip minunat, cuviosul a fost adus înaintea porţii celei mari a Constantinopolului, spre bucuria tuturor credincioşilor.

Primind o parte din Moaştele Sfântului apostol Bartolomeu, cuviosul va zidi o biserică închinată acestuia, în regiunea Tesalia. Pentru cinstirea sfintelor icoane, sfântul a fost exilat iarăşi, într-o localitate din Crimeea, unde va sta până la moartea împăratului Teofil.

În vremea patriarhului Ignatie, cuviosul a fost numit eclesiarh, fiind însărcinat cu păstrarea obiectelor de cult ale Patriarhiei Constantinopolului, slujire pe care o va păstra până la sfârşit.

Potrivit cuvântului patriarhului Fotie al Constantinopolului, cuviosul a fost înzestrat de Dumnezeu cu darul inainte-vederii. Sfântul a trecut la cele veşnice în anul 883, cu puţin înainte de Învierea Domnului, în marea Joi.

Cuviosul Iosif a întocmit multe cântări şi slujbe închinate sfinţilor, drept pentru care a şi fost numit "Imnograful".

Drept mulţumire pentru mângâierea primită în temniţă, cuviosul Iosif îşi începe o rugăciune către Sfântul Nicolae, zicând: "Ţie, Nicolae, cântare dumnezeiască îţi cânt. În ceruri locuind cu bucurie, Părinte înţelepte, risipeşte, prin mijlocirea-ţi, întristarea inimii celor ce pe pământ, cu un glas, pe tine te laudă."

La rândul nostru, să zicem: "Sfinte Iosif, podoaba imnografilor, înfrumuseţează şi cartea minţii mele, cea înnegrită de multe gânduri rele, cu strălucirile înţelepciunii tale, ca să mă fac nor ce picură gânduri dumnezeieşti în pământul inimii înfrânte şi smerite."

Orthodoxwiki - Iosif, imnograful

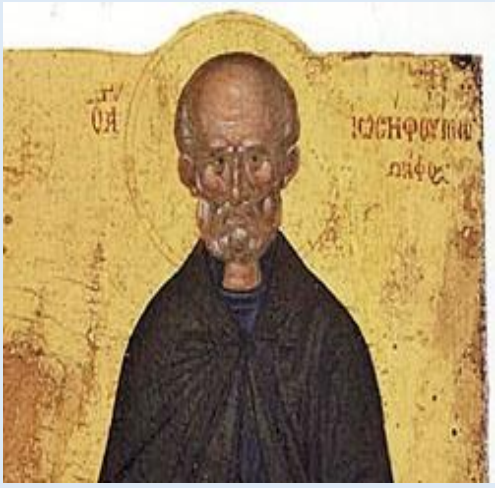

Cel întru Sfinți părintele nostru Iosif, imnograful (sau scriitorul de cântări) a fost un monah din secolul al IX-lea, mare apărător al cinstirii icoanelor în perioada iconoclastă. Este cunoscut ca prolific scriitor de cântări bisericești, așa cum se vede din Octoih. Prăznuirea sa în Biserica Ortodoxă se face pe 3 aprilie în tradiția greacă și pe 4 aprilie în cea slavă și românească.

Viața

Sfântul Iosif imnograful s-a născut în anul 816 în Sicilia, din părinți creștini, Plotin și Agata. În anul 830, el și familia sa au plecat în Grecia, fugind din calea invaziei arabe a Siciliei. Fiind crescut de părinți evlavioși, a devenit mai apoi monah la mănăstirea Latmos încă din tinerețe. Pentru evlavia sa și pentru iubirea de Dumnezeu pe care o arăta, el a fost lăudat de Sfântul Grigorie Decapolitul, care l-a adus pe Iosif la Constantinopol. Împreună cu Sfântul Grigorie, Sfântul Iosif a fost un ferm apărător al cinstirii icoanelor, învățându-i și pe alții același lucru.

Acestea se petreceau în vremea când erezia iconoclastă bântuia Biserica Ortodoxă: atât împăratul bizantin, Leon Armeanul cât și patriarhul de pe tronul Constantinopolului erau iconoclaști. Sfântul Iosif a fost ales de monahii ortodocși din Constantinopol ca delegat al lor către Papa Leon al III-lea (pe acea vreme acesta era încă în comuniune cu Biserica Răsăritului), pentru a-i cere ajutorul. În timpul călătoriei, Sfântul Iosif a fost capturat de bandiți arabi, care l-au dat în mâinile iconoclaștilor care l-au aruncat în închisoare, și în închisoare a mărturisit și a învățat pe alții să se împotrivească ereziei. Tot pe când era în închisoare i s-a arătat Sfântul Nicolae al Mirelor care i-a cerut să cânte spre slava numelui Domnului. După șase ani petrecuți în închisoare, Sfântul Iosif a fost eliberat.

După eliberare, s-a întors la Constantinopol unde a întemeiat o mănăstire închinată Sfântului Grigorie Decapolitul, care nu mai era atunci în viață; moaștele Sfântului Grigorie au rămas în această mănăstire mai bine de șase veacuri, până la căderea Constantinopolului sub turci (1453).

Sfântul Iosif a mai ridicat și o biserică în cinstea Sfântului apostol Bartolomeu, față de care avea o mare evlavie. Pe când ținea post aspru, înaintea prăznuirii Sfântului apostol Bartolomeu, acesta i-a apărut în vis și l-a îndemnat și el să scrie cântări bisericești. După ce a scris un prim imn în cinstea Sfântului apostol Bartolomeu, Sfântul Iosif a închinat multe cântări Sfântului Nicolae, care îl eliberase din închisoare, Născătoarei de Dumnezeu și altor sfinți. Se crede că a compus în jur de o mie de cântări.

Când în Biserică a venit un alt val al ereziei iconoclaste, Sfântul Iosif a stat iarăși împotriva acesteia, drept care a fost trimis în exil în Cherson pentru unsprezece ani.

La întoarcerea sa, în anul 842, pe când domnea drept credincioasa Teodora, a fost numit păstrător al Sfintelor Vase al Catedralei Sfânta Sofia.

Însă a fost din nou trimis în exil atunci când l-a acuzat de desfrânare pe Bardas (Vardas), fratele împărătesei. S-a întors la Constantinopol după moartea lui Bardas, în anul 867.

Ajuns la o vârstă foarte înaintată, bolnav fiind, sfântul a primit înștiințare de la Dumnezeu că viața lui se apropia de sfârșit. Ca urmare, Sfântul Iosif a rămas în rugăciune intensă până la moartea sa, rugându-se pentru pacea Bisericii și pentru mântuirea sufletului său. A adormit întru Domnul în jurul anului 883. A lăsat în urmă o moștenire bogată, multe canoane din Minei și multe imne din Octoih fiind alcătuite de Sfântul Iosif Imnograful.

Imnografie

Tropar (glas 2):
Veniți să-l lăudăm pe cel de Dumnezeu insuflat, pe Iosif,
instrumentul cel cu douăsprezece coarde al Cuvântului,
harfă melodioasă a Harului și a alăută a virtuților cerești,
cel ce a lăudat și prea cinstit adunarea Sfinților,
Iar acum împreună cu aceștia e slăvit.

Tropar (glasul al 8-lea):
Întru tine, Părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip,

că, luând Crucea, a urmat lui Hristos
și luptând a învățat să nu se uite la trup, că este trecător,
ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor.
Pentru aceasta și cu îngerii se bucură, prea cuvioase părinte Iosife, duhul tău.

Condac (glas 3)

Ca pana în mâna scriitorului a fost de Dumnezeu insuflată limba ta,
după cuvintele lui David.
Cântat-ai încercările Sfinților
și-ai arătat harul ce li s-a dat pentru nevoințele lor.
Pentru aceasta îți cântăm:
„Bucură-te, binecuvântată harfă a sfintelor cântări!"

Condac (glas 2):
Cel ce ești izvor nedeșertat al pocăinței
și dătător mângâierii celei fără de sfârșit și adâncime umilinței, Iosife,
dă-ne nouă lacrimile pocăinței celei dumnezeiești, prin care plângem aici
[ca] să dobândim mângâiere de la Dumnezeu, cerșind ajutorul tău, Sfinte.

Iconografie

Dionisie din Furna arată că Sfântul cuvios Iosif imnograful se zugrăvește bătrân, cu barba ascuțită, purtând un înscris care zice: „Sosit-a bucuria celor întristați și izbăvirea Ierusalimului!” (Erminia picturii bizantine, Sophia, București, 2000, pp. 163, 201, 237.)

Icoane

An icon of some of the most prominent Holy Melodists and Hymnographers of the Orthodox Church: Sts. Romanos the Melodist, John Koukouzelis, Gregory Domestikos, John of Damascus, Joseph the Hymnographer and Kosmas the Poet

ΖΩΟΙ
ΜΑ
ΓΕΩΡΓΙ
ὁ ἐν Μαλαι

4 aprilie

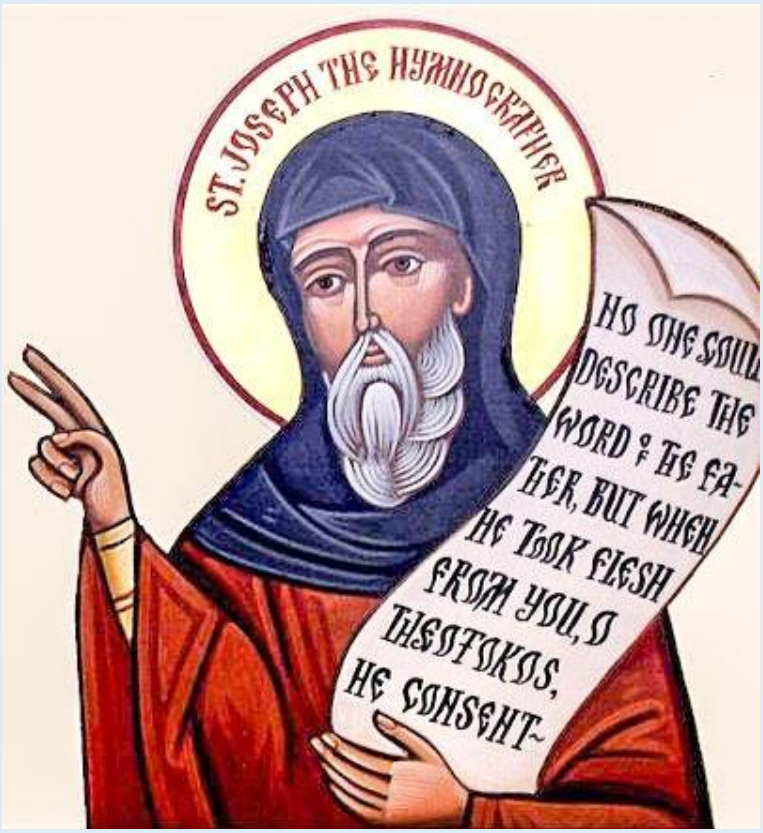
ST. JOSEPH THE HYMNOGRAPHER
NO ONE COULD
DESCRIBE THE
WORD OF THE FA-
THER, BUT WHEN
HE TOOK FLESH
FROM YOU, O
THEOTOKOS,
HE CONSENT-

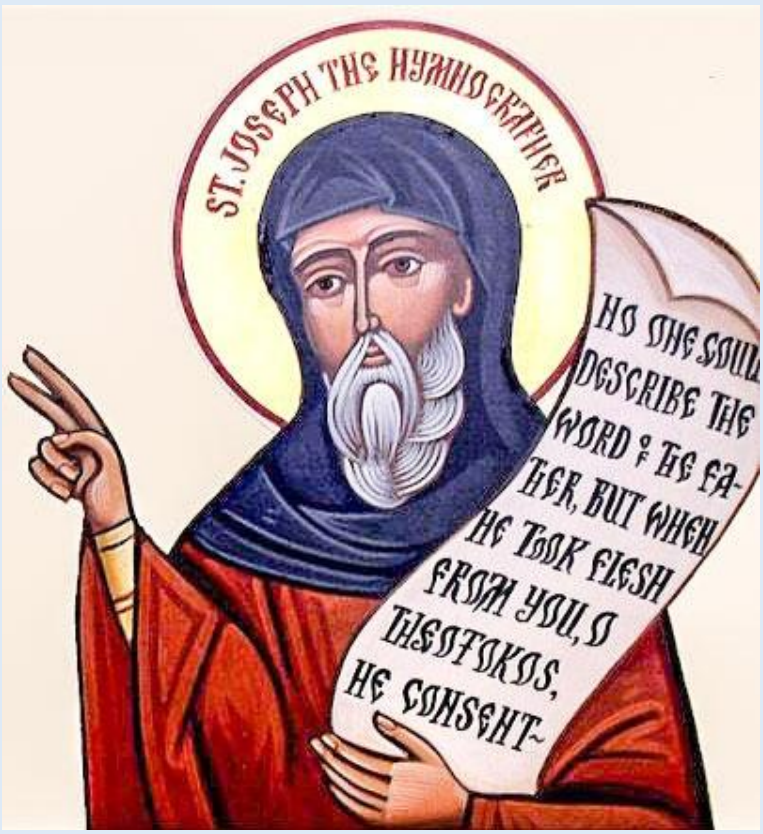
ST. JOSEPH THE HYMNOGRAPHER
NO ONE COULD
DESCRIBE THE
WORD OF THE FA-
THER, BUT WHEN
HE TOOK FLESH
FROM YOU, O
THEOTOKOS,
HE CONSENT-

ІС ХС
СЪБЛЮД
ИСТА́ДО
ТВОЀѠ
ОЧ҃ЕЕСЛ
О́ВОТВѢ̀
ЖОВСѦ̀

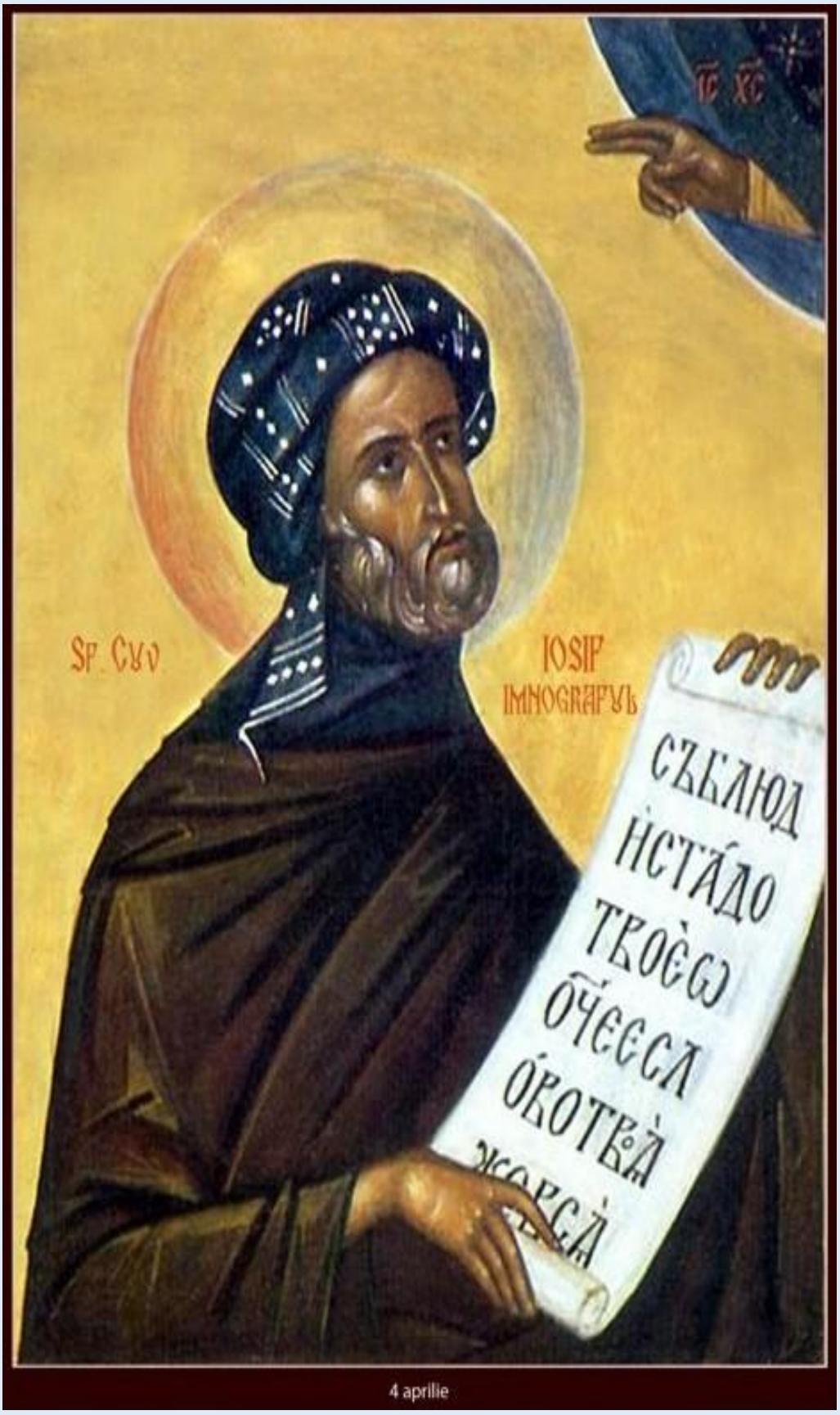
IC XC
SF. CVV
IOSIF
IMNOGRAFVЪ
СЪБЛЮД
ИСТА́ДО
ТВОЀѠ
ОЧЕЕСЛ
О́БОТВА̀
ЖОРСА̀

4 aprilie

IC XC
SFÂNTUL
CUVIOS
IOSIF
IMNOGRAFUL
СЪБЛЮД
ИСТА́ДО
ТВОЀѠ
ОЧЕЕСЛ
О́БОТВА̀
ЖОВСА̀

4 aprilie

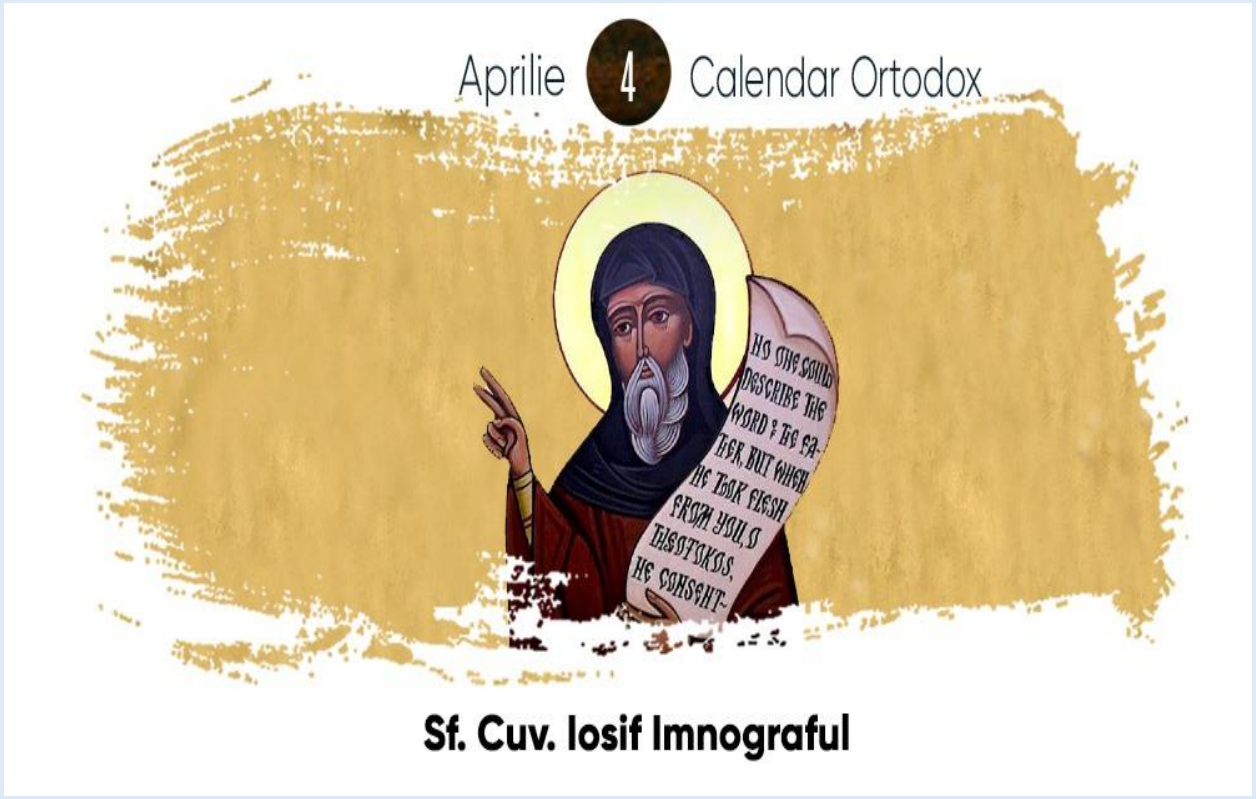

Sf. Cuv. Iosif Imnograful

Sf. Cuv
IOSIF
IMNOGRAFUL
SF.
GRIGORIE
CUV.
DECAPOLITU
FRAȚILOR
PRIN CRE-
DINȚĂ ȘI
DRAGOSTE
NE VOM
MÎNTUI
Ὁ ἅγιος
ΙΩΑΝΝΗΣ

Sf. Cuv
IOSIF
IMNOGRAFUL
SF.
GRIGORIE
CUV.
DECAPOLITU
FRAȚILOR
PRIN CRE-
DINȚĂ ȘI
DRAGOSTE
NE VOM
MÎNTUI
Ὁ ἅγιος
ΙΩΑΝΝΗΣ

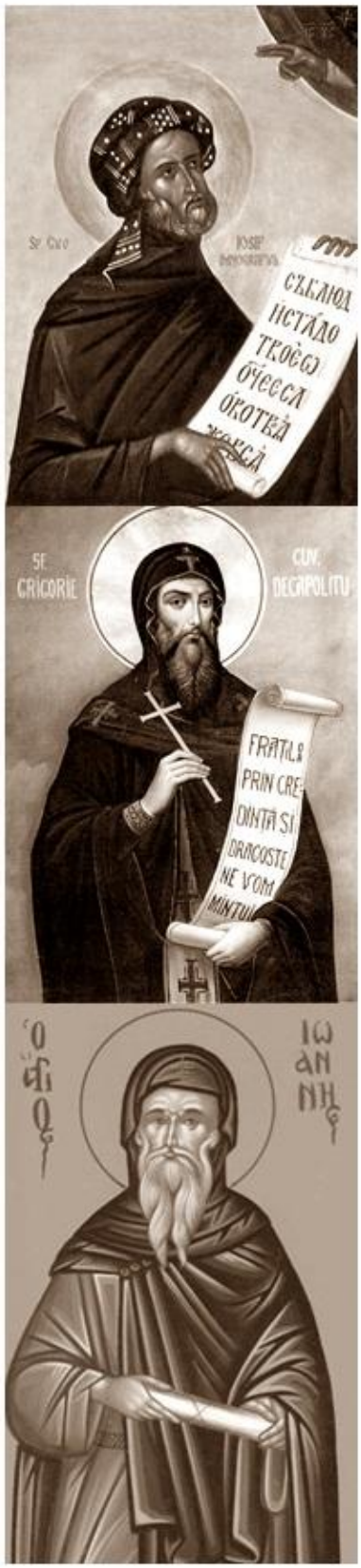
SE CRICORIE
CUV. DECAPOLITU
FRATILE PRIN CREDINTA SI DRAGOSTE NE VOM MINTUI

Troparul Sfântului Cuvios Gheorghe din Maleon

4 Aprilie - Glasul 8

Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Gheorghe, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfântului Cuvios Iosif Imnograful

4 Aprilie - Glasul 1

Locuitor pustiului, înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, Părintele nostru Iosif. Cu postul, cu privegherea şi prin rugăciune primind daruri cereşti, tămăduieşti pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui Ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui Ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui Ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

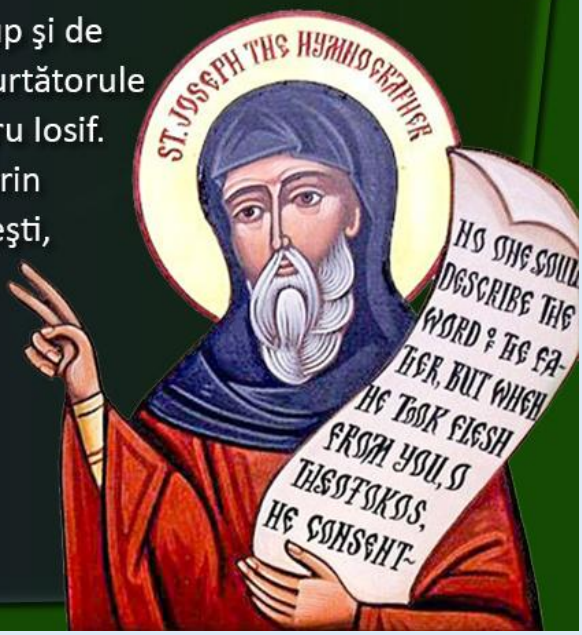

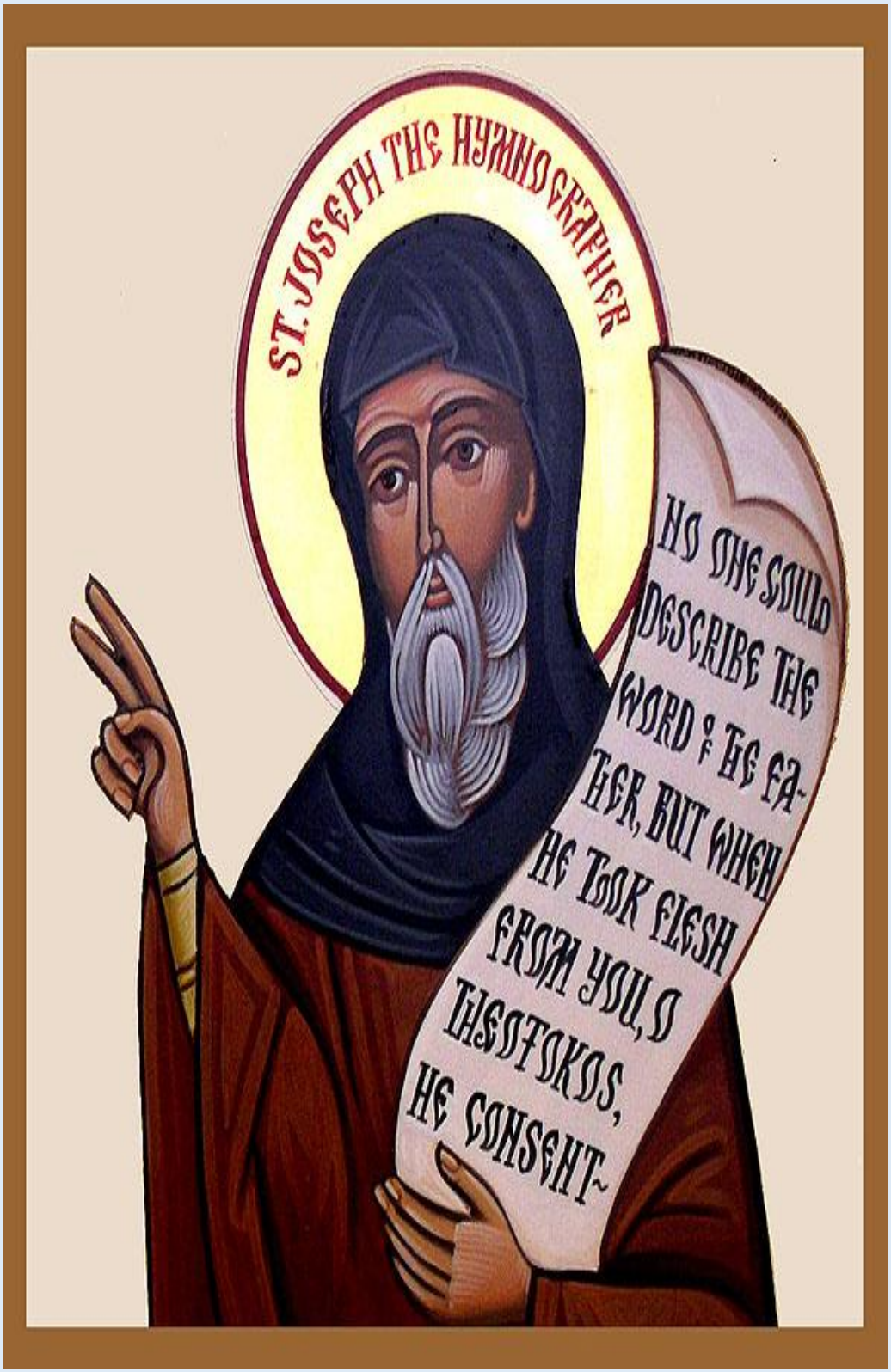

Bucură-te, Sfinte cuvioase Iosif, harfă melodioasă a harului și alăută a virtuților cerești!